

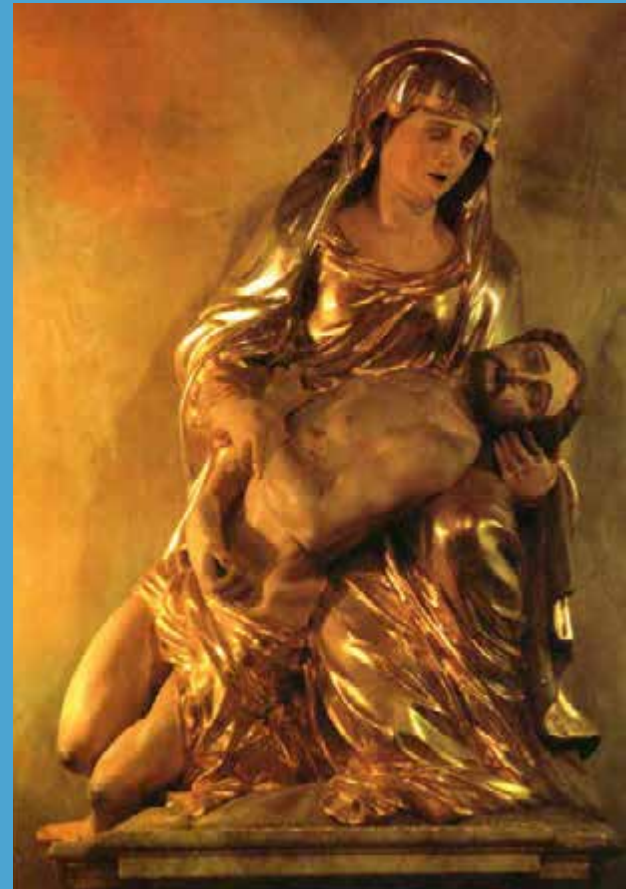

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2014. márc.–ápr.
XIX/2. szám

Ára: 290,- Ft

Eger – Fájdalmas Anya templom, kegszobor

Drága Jézusom!

Te negyven napon át böjtöltél, hogy példát mutass nekünk a hitéleti tevékenység megalapozásához. Te, bár minden bűn nélkül voltál, mégis vállaltad a negyven napon át tartó lemondást, igehirdető utad előkészítéseként, megalapozásaként. Ha te ezt megtetted, mennyivel inkább kell nekem a böjti felajánlást megélnem, aki nap mint nap újból és újból beleesik bűneibe.

Egyházunk a nagyböjti időszakban minimum követelményként a pénteki napokra ír elő böjti felajánlást. Kérlek, add kegyelmedet, hogy ezt valóban minimum követelménynek éljem meg, és szívem tiszta szeretetével ki tudjam egészíteni életvitelemhez igazított egyéb böjti felajánlással is, hogy napi imáim minél tisztábban tudjanak színed elé kerülni, hogy hitéletemet minél tisztábban tudjam megélni.

Boldogságos Szűz Mária, a Fájdalmak Anyja, kérlek, árássz el a kegyelmek bőségével, hogy legalább a nagyböjti időszakban minél jobban át tudjam érezni Jézus és a Te fájdalmadat a körülöttünk levő világ nagy hitehagyása miatt. Kérlek, világosíts meg, hogy mikor és miben vétkezem ellenetek, és add meg, hogy vétkeimet szívből meg tudjam bánni. Segíts, hogy a szentgyónás szentségével élve a lehető legtisztább lélekkel tudjak eljutni a Húsvéti Szent Napokhoz, hogy a feltámadás örömét is minél mélyebben átérezhessen, Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Jánossy Gábor

Tartalomjegyzék

Ezer Üdvözléggy Gyümölcsoltó Boldogasszony napján	1
A világ és az Isten országa	2
Hiszékenység	3
XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 2.....	4
A hit törekenysége.....	8
<i>Kovács Ervin Gellért OPraem: A szentáldozás története,</i> <i>lelkisége és teológiája (1. rész).....</i>	11
A szentmise	18
<i>Dr. Szegedi László: A próféta szerepe az Egyház megújulásában (1. rész).....</i>	21
Mária-kegyhelyek	
Eger	30
E fénylő úton	31
Mária kicsinyei	
Erdély-i Máriás Mozgalom életéből	33
Rózsafüzér	
A nyolc boldogság rózsafüzére	42
Olvassátok a Szentírást!.....	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón:

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Ezer Üdvözléggy Gyümölcstó Boldogasszony napján

1977. nyár elején zárandokúton Medjugorjeban megismertem egy kissikátorri asszonyt, akivel rövidesen meghitt baráti kapcsolat alakult ki. Tőle (tőlük) hallottam, hogy falujukban az volt a szokás régen, hogy Gyümölcstó Boldogasszony előestéjén az asszonyok (néha férfiak is) este nyolckor elmentek a templomba, és 1000 (ezer) Üdvözléggyet imádkoztak *gyermekáldásért!* Csak egyszerűen Üdvözléggyeket mondtak egymás után, nem rózsafüzér titkokkal. Esetleg Hiszekeggyel, Miatyánkkaal kezdtek este. Aztán, amikor az 1960-as években a falu népe gyárba járt dolgozni, és nem a földeken, erdőben, akkor megfogytakozott az imádkozók száma, csak az öregek és munkanélküliek tudtak jönni.

Édesanyja, aki mos 77 éves, még járt imádkozni. Amikor én először voltam náluk Kissikátorban, akkor 365 főből állt a falu lakossága. Ez a pici kis falu Ózdtól nyugatra mintegy 16 km-re fekszik, ma már csak 298-an vannak, főleg öregek és munkanélküliek.

Azért nevezik Kissikátornak, mert egy kis sikátorvölgyben van, a mind alacsonyabb hegyek között. A legenda szerint IV. Béla királyunk a szörnyűséges Muhi csata után ezen a sikátorvölgyön menekült hű embereivel, majd folytatta útját az Áj-völgyében, a mai Szlovákia felé.

A hely történetéhez hozzá tartozik, hogy a falu dombja fölött egy gyönyörű kis körtemplom áll most, mellette a temető. Még él az a most már 84 éves öregasszony, akit kicsi lányka korában anyja magával vitt a temetőbe, amíg ő a család sírjait gondozta. A kicsike a templom mellett, a homokban játszott, s kikotort egy nagyon szép tálat, amelyről szakemberek megállapították, hogy Árpád-kori keresztelő tál. Ez bizonyította, hogy Árpád-kori a körtemplom. (Az áldott emléké Bálint Sándor néprajzkutató nem említi könyveiben ennek a lassan kiháló falucskának a nevét.)

Hitem és meggyőződés, hogy 1242. és 1956. után legfőbb ideje felújítani ennek a falunak ezt a nemes, és igen sokáig élő hagyományát. Minél több helyen igyekezzünk az ő példájukat követve vállalni az éjszakai virrasztás áldozatát, és Gyümölcstó Boldogasszony vigíliáján eset nyolctól imádkozni kezdeni az ezer Üdvözléggyet magyar jövőnkért, gyermekáldásért.

Dné, Diskay Márta

A világ és az Isten országa

1. Jézus tanítását a világról és Isten országáról legtöbben még ma sem értik. Mít akar az Úr azzal tanítani az apostoloknak, hogy a „világ gyűlölete” meg „nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak titeket a világból” (Jn 15.18-19)? És hogy Pilátusnak is ezt mondja: nem e világból való az országa, és hogy még ő maga sem (Jn 18.36)? Mít ért Jézus a világon? Ez különösen fontos kérdés a ma emberének, aki információk óceánjában fuldokol, de tudása a valóságról egyre kevesebb.

2. Az Atya országa, vagyis Isten országa a Teremtés, az élettel átítatott hely. Abban az országban nincs halál. A világ, amiről Jézus beszél, meg az az ország, ahol azon van az ember, hogy az életet adó Atyát, az Istent, kiiktassa az idejéből, és maga irányítsa önmagát. Legyen kevesebb élet, legyen kevesebb isteni behatás, legyen minden kiszámítható. Minél biztosabban lehessen elvenni és számolgatni, hogy mit és mennyit szereztem. De nem életet. Hanem anyagi biztonsággal ámitó pénzt. Tehát nem az a cél, hogy az „élet bőségben” legyen, hanem az, hogy nekem bőségem legyen anyagiakban.

3. A világnak tehát ez a programja: az anyagi bőség az élet árán. Mindent elpusztítani, az anyagból végképp kiölni az isteni szikrát, az életet. Ezt a harcot kell végleg megvívni. És valóban: „ez a harc lesz a végső” abban a küzdelemben, amit a Sátán folytat az Isten ellen, az élet teljes megsemmisítésért. A végső győzelem az életé lesz, ahogy a Kinyilatkoztatásban áll, mert az Atya az élet pártján áll. Ami az övé, azt megőrzi. Nem véletlenül a Biblia utolsó könyve a Jelenések könyve.

4. Ha nem lenne kulcsfontosságú az élet mindahhoz, amit megélünk a világban, akkor az emberiség nagy humanista panteizmusában igazán megnyugodhat: a Világlélek segítségével, fokról fokra emelkedve, egyre jobba válna, a végén valóban egyesül a Világmindenséggel. De ez a mindenség halott. Kiszámítható, megmérhető, leírható, sőt lehet, reprodukálható is. De halott.

5. Az élet az emberek világossága (Jn 1,4), ez világítja meg az emberek szívét. És nem a különböző eszközökkel mérhető anyagiak. Minden hasonlat, ami a fényt teszi meg az emberek világosságává, sántít. A krisztusi fényt hordozók nem neoncsövek és nem reflektorok. Ők az élet hordozói, ők az élet fiai és lányai, az élet férfiai és asszonyai. Ezt a programot csak Jézus példáján keresztül lehet megélni a modern életpusztító világban. Ő az út, ő az igazság, és ő az élet. Ha a nevét elhallgatjuk, hamisan beszélünk.

6. De mit kommunikál nekünk a világ? Mi az ő valósága? Ez: a technikai innovációi segítségével a maga kényelmét szolgálva mindent elpusztít, amit

az Atya teremtett. Sőt, még önmaga faját is kipusztulásra ítéli, mert mindent szabályoz, még azt is, hogyan termékenyül, mikor érik, miképpen és hol, az emberi petesejt. Szörnyű falanszter! És ne legyünk vakok. A modern filmipar ilyen jövőt vizionál az emberiség számára. És ez lesz az újabb nemzedékek számára a „természetes”. Nem a völgyekben futó kristálytisza patakok, árnyas tölgyligetek, ózondús fenyvesek. Sőt, ezek lesznek már amolyan álomvilágba tartozó és giccses, ezért üldözendő dolgok.

7. A Biblia utolsó könyve leírja, milyen lesz a mennyből alászállott Jeruzsálem. Nem lesznek benne autópályák, felhőkarcolók és mindent elborító megaszitók. Élettel teli lesz minden. Minden mindenben élni fog, és ez lesz azok boldogsága, akiknek neve a Bárány életkönyvében fel van írva. A végtelen nagy sokaság, akikért a vérét ontotta, örömeiben nem hatalmas kivetítőkre mered, és nem hallgatja a hangszórókból üvöltő demagóg szölamokat. Nem lesz zsigerig hatoló szörnyű gépzene, hanem mindenki felszabadultan, akár a születő fényt köszöntő rigó a fa hegyén énekl majd: „Méltó vagy, Urunk, Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és a te akaratom által jöttek létre a teremtmények!” (Jel 4,11).

Bálint Zsolt

Hiszékenység

Isten az emberbe beleültette az Istenbe vetett hit magját. Az ember szeret és tud hinni. Ezt használják ki a reklámok és a politikusok. A hiszékenységünkre épít mind a kettő, és mi tömegesen, igen sokszor gondolkodás nélkül nyeljük, természetesnek vesszük, hogy ez így van. Pedig ez nem természetes, ez egy manipulált dolog.

Emberileg érthető, hogy a reklám csábítása, a politikus hitegetése mind-mind amolyan gondolatilag, érzelmileg „kellemesen bizsergető” érzést, hangulatot ad, és abban jó ringatózni. Ebben a helyzetben nem szoktuk mérlegelni, hogy ezek evilági, ösztönös dolgok-e. Pedig nekünk oda kellene figyelnünk, hogy az evilági dolgok minél kevésbé befolyásoljanak.

Az Istenbe vetett hit, az Isten szerinti élet feladatot ad, ráadásul önuralmat, önfegyelmet, alázat gyakorlását (ezekkel együtt járó gondolkodást) igényel, és ez fárasztó. Mégis nem szabadna elfelejtenünk, hogy az ember munkára lette teremtve. Ez nemcsak fizikai munkát, hanem szellemi, önuralom gyakorlása „munkát” is jelent. A filmek és a média tudat alatt igyekszik folyamatosan

lenevelni minket ezekről a keresztény gyakorlatokról. Vigyázzunk vele, mert ez pszichológusok által kifejlesztett technika, melyet már néhány évtizede alkalmaznak, akár akarjuk akár nem. Ha egy adott filmet, programot végignézek, végig hallgatok, akkor biztos, hogy valami keveset befolyásol tudat alatt, melyet nem veszek észre. Maximum abból derül ki idővel, hogy bizonyos dolgokhoz kicsit máshogy viszonyulok, negatívabban – Isten szemszögéből nézve.

Jó néha ilyeneken kicsit elgondolkodnunk, hogy pozitívabban tudjuk meghatározni a „hogyan tovább” irányát, feladatait – akár vásárlásról, akár emberi kapcsolatainkról, vagy politikai választásokról van szó. Ne engedjük magunkat hiszékenységünk kihasználásával sodortatni!

Jánossy Gábor

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 2.

Az előző lapszámban kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhatunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Az Egyház hite

(2012. okt. 31.)

Kedves Testvéreim!

Folytassuk utunkat a katolikus hitről való gondolkodásunkban. Egy héttel ezelőtt megmutattam, hogy a hit ajándék, mert Isten a kezdeményező, és élénk jön; ezért a hit válasz, amellyel befogadjuk Őt, mint életünk szilárd alapját. Ajándék, amely átformálja a létezésünket, mert megtanít Jézus látásmódjára, aki bennünk tevékenykedik, és megnyit az Isten és a mások iránti szeretetre. Ma tovább szeretnék lépni közös gondolkodásunkban, ismét néhány kérdésből kiindulva: A hit csak személyes, egyéni dolog? Csak a saját személyemet érinti? Egyedül élem a hitemet?

A hit személyes, egyéni cselekedet

23. Kétségtelen, a hit cselekedete kiemelkedően személyes tett, a szívünk legmélyén történik, és irányváltást, személyes megtérést jelent: az én egzisztenci-

ám fordul új irányba. A keresztség szertartása során, amikor az ígéretre kerül sor, a keresztelő kéri a katolikus hit megvallását és három kérdést tesz fel: „Hisztek-e a mindenható Atyában? Hisztek-e Jézus Krisztusban az ő egyszülött Fiában? Hisztek-e a Szentlélekben?” Kezdetben e kérdéseket személyesen a keresztelendőnek tették fel, mielőtt háromszor megmerítették volna vízben. A válasz ma is egyes szám első személyben hangzik el: „Hiszek!”

A hit közösségbe iktat a Szentháromsággal és az Egyházzal

24. De az én hitem nem az én magányos reflexióm gyümölcse, nem az én gondolkodásom eredménye, hanem egy kapcsolat, egy dialógus gyümölcse, amelynek egyik része a meghallgatás, a befogadás és a válasz; kommunikáció Jézussal, aki kivezet önmagamba zárkózott éneimből azért, hogy kitarjon az Atya Isten szeretete előtt. Újjászületés ez, amelyben nem csak azt fedezem fel, hogy egységben vagyok Jézussal, hanem azt is, hogy egységbe kerültem mindazokkal, akik ezen az úton jártak és járnak; és az újjászületés, amely a keresztséggel kezdődik, folytatódik végig az életben. Személyes hitemet nem építhetem Jézussal folytatott magándialógusra, mert a hitet Isten egy hívó közösség, az Egyház által ajándékozta nekem, beiktat a hívők sokaságába egy olyan közösségben, amely nem csupán szociológiai jelenség, hanem Isten örök szeretetében gyökerezik, aki önmagában az Atya és a Fiú és a Szentlélek közössége, a szentháromságos Szeretet. A hitünk csak akkor igazán személyes, ha közösségi is: csak akkor lehet az én hitem, ha az Egyház közösségben él és mozog; ha a mi hitünk, az egyetlen Egyház közös hite.

A egyéni hitvallás hang az Egyház kórusában

25. Vasárnaponként a szentmisében, amikor a „Krédót” imádkozzuk, egyes szám első személyben fejezzük ki magunkat, de közösségileg valljuk meg az Egyház egyetlen hitét. Ez a személyesen kimondott „hiszek” beleolvad abba a térben és időben mérhetetlen kórusba, amelyben – mondhatjuk – mindenki hozzájárul a többszólamú harmóniához a hitben. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* ezt világosan összefoglalja: „»Hinni« egyházi cselekedet. Az Egyház hite megelőzi, szüli, fenntartja és táplálja hitünket. Az Egyház minden hívő Anyja. »Nem lehet Isten Atyja annak, akinek nem Anyja az Egyház.«(Szent Ciprián)” (181. pont). Tehát a hit az Egyházban születik, hozzá vezet és benne él. Ezt emlékezetünkben kell tartanunk.

A hit az Egyházban születik

26. A kereszténység történetének kezdetén, amikor Pünkösd napján a Szentlélek leszállt az apostolokra – ahogy az Apostolok Cselekedetei elbeszéli (vö. 2,1–13) – a születő Egyház megkapta az erőt, hogy teljesíteni tudja feltámadott Urától kapott parancsot: a Föld minden sarkában terjessze az evangéliumot, Isten Országának jó hírért, és így vezessen el minden embert a Vele való találkozásra, az üdvözítő hitre. Az apostolok legyőzték a félelmet és hirdették azt, amit hallottak, láttak és tapasztaltak Jézus személyéről. A Szentlélek erejéből új nyelveken szóltak és nyíltan hirdették a misztériumot, amelynek tanúi lettek.

A hit az Egyházhoz vezet

27. Az Apostolok Cselekedetei ezután közli azt a nagy beszédet, amelyet Péter Pünkösd napján mondott el. Joél prófétából indul ki (3,1–5), kinek jóvendölését Jézusra vonatkoztatja, és ezzel a keresztény hit lényegét hirdeti: Őt, aki mindenkiel jót tett, akit Isten jelekkel és csodákkal igazolt, keresztre szögezték és megölték, de Isten feltámasztotta a halottak közül, s Úrrá és Krisztussá tette. Vele lépünk be abba az üdvösségbe, amelyet a próféták jóvendöltek, és aki segítségül hívja az Ő nevét, az üdvözülni (vö. ApCsel. 2,17–24). Hallván Péter szavait, sokan úgy érezték, hogy nekik szól; bűnbánatot tartottak, és megkapván a Szentlélek ajándékát, megkeresztelkedtek (vö. ApCsel. 2,37–41).

A hit az Egyházban él

28. Így kezdődött az Egyház útja. Annak a közösségnek az útja, amely a térben és az időben viszi ezt a hírt; a közösség, amely Krisztus vérének köszönhetően Istennek az új szövetségre alapuló népe, melynek tagjai nem valami különös társadalmi vagy etnikai csoporthoz tartoznak, hanem minden népből és kutúrából származó férfiak és nők. „Katolikus” nép, amely új nyelveken beszél, egyetemesen nyitott mindenki befogadására, minden határon átnyúlik, és lerombol minden barikádot. Szent Pál mondja: „Itt nincs többé görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár, szkíta, rabszolga, szabad, hanem Krisztus minden mindenben” (Kol 3,11).

Az Egyház a hit helye

29. Az Egyház tehát kezdetétől fogva helye a hitnek, a hit továbbadásának a helye, az a hely, ahol a keresztség által elmerültünk Krisztus halálának és feltámadásának húsvéti misztériumában, aki megszabadít bennünket a bűn rabságából, megajándékoz a gyermekek szabadságával és bevezet a Szentháromság

egy Istennel való közösségbe. Ugyanakkor kiszabadulva elszigeteltségünkől elmerülünk a hittestvérekkel, Krisztus egész Testével való közösségben. A II. Vatikáni Zsinat emlékeztet rá: „Úgy tetszett Istennek, hogy az embereket ne egyenként, minden társas kapcsolat kizárásával szentelje meg és üdvözítse, hanem néppé tegye őket, mely Őt igazságban megismeri és szentül szolgál Neki.” (Lumen gentium 9.)

A hit ajándékát az Egyház adja tovább

30. Még egyszer hivatkozva a keresztség szertartására, megjegyezzük, hogy az ígéretek végén, melyekkel ellene mondtunk az ördögnek és megerősítettük a hit igazságainak elfogadását, a keresztlő kinyilvánítja: „Ez ami hitünk, ez az Anyaszentegyház hite, melyet boldogan vallunk Jézus Krisztusban, a mi Urunkban”. A hit isteni erény, Isten ajándékozta, de az Egyház adja tovább története folyamán. Ugyanaz a Szent Pál a korintusiaknak írva állítja, hogy azt az evangéliumot közölte velük, amelyet ő maga is kapott (vö. 1Kor 15,3).

A Hagyomány a hitletéteményt őrzi

31. Az Egyház életének, Isten Igéje hirdetésének, a szentségek kiszolgáltatásának megszakítatlan láncolata ez, amely elért mihozzánk, és úgy hívjuk, hogy Hagyomány. A Hagyomány garantálja, hogy az, amiben hiszünk, Krisztus eredeti üzenete, amelyet az apostolok hirdettek. Az igehirdetés lényege az Úr halálának és feltámadásának eseménye, ebből fakad az egész hitletétemény. Ezt mondja a Zsinat: „Így tehát a sugalmazott könyvekben különleges módon kifejeződő apostoli igehirdetést az idők végezetéig szakadatlanul meg kell őrizni” (Dei Verbum 8.). Mivel a Szentírás Isten Szavát tartalmazza, az Egyház Hagyománya ezt őrzi és adja tovább hűségesen, hogy minden kor emberei hozzájussanak mérhetetlen erőforrásaihoz és gazdagodhassanak kegyelmi kincseiből. Így az Egyház „a maga tanításában, életében és istentiszteletében megőrökíti és az összes nemzedéknek továbbadja mindazt, ami ő maga, és mindazt, amit hisz”. (Uo.)

A személyes hit az egyházi közösségben növekszik és érlelődik

32. Végül szeretném hangsúlyozni, hogy a személyes hit az egyházi közösségben növekszik és érlelődik. Érdekes megfigyelni, hogy az Újszövetségi Szentírásban a „szentek” megnevezés a keresztények összességére vonatkozik, holott az Egyház bizonyára nem mindenkit avathatott szentté. De akkor mit akart jelenteni ez a kifejezés? – Azt a tényt, hogy akik hittek a feltámadott Krisztusban és ennek megfelelően éltek, arra kaptak meghívást, hogy mindenki más

számára tájékozódási pontot jelentsenek, és kapcsolatba hozzák őket Jézus üzenetével és személyével, aki kinyilatkoztatja az élő Isten arcát.

A hit és továbbadása

33. Ez ránk is érvényes: a keresztény ember, aki – minden gyöngesége, korlátai és nehézsége ellenére – engedi, hogy az Egyház hite vezesse és lassanként átfőmálja, átlátszó ablakká válik az élő Isten fénye számára. Fogadj a továbbítja ezt a fényt a világ felé. Boldog II. János Pál pápa *Redemptoris missio* enciklikájában mondja, hogy „a missziós munka valóban megújítja az Egyházat, a hit és a keresztény identitás megerősödik, új lendületet és indítékot kap. A hit a továbbadás révén erősödik.” (2. p.)

Szükségünk van az Egyházra

34. Tehát a ma annyira elterjedt szemlélet, amely a hitet a magánszférába utalja, ellentmond a hit természetének. Szükségünk van az Egyházra, hogy megerősödjön a hitünk, és tapasztalatokat szerezhessünk Isten ajándékairól: Igéjéről, a szentségekről, a kegyelem támogató segítségéről és a szeretet tanúságtételéről. Így a saját „énünk” az Egyház „mi”-jében fel tudja fogni, hogy egyszerre címzettje és főszereplője egy olyan eseménynek, amely felülmúlja: tapasztalatot szerez az Istennel való közösségről, amely megalapozza az emberek közötti közösséget. Ebben a világban, amelyben úgy tűnik, az önzés határozza meg a személyes kapcsolatokat, és egyre törekenyebbé teszi azokat, a hit arra hív, hogy Isten népe, Egyház legyünk, Isten szeretetének és közösségének hordozói az egész emberi nem számára. (Gaudium et spes 1. pont)

A hit törekenysége

Keresztelő Szent Jánosról Jézus azt mondja: „Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a menynek országában a legkisebb, az nagyobb nála.” (Mt 11, 11) Ez a mondat igen ellentmondásos. Hogyan lehet az, hogy aki a legnagyobb az asszonyok szülöttei között, az a mennyek országában a legkisebb lesz. Annak ott is nagynak kellene lennie, hiszen a hit dolgairól beszél Jézus, arról, hogy hitben a legnagyobb, akiből a legkisebb lesz. Ez hogyan lehet? Vizsgáljuk meg alaposabban a Keresztelő Szent János körüli eseményeket.

Apja, Zakariás főpap áldozat bemutatása közben látomásban részesül, az Úr angyala közli, hogy fia lesz. Ezt nem hiszi, ezért némaságot kap a gyermek megszületéséig. Speciális jel. Keresztelő Szent Jánost a két asszony találkozásakor Jézus kegyelme meglátogatja anyja, Erzsébet méhében. Újabb jel. Születésekor megoldódik Zakariás nyelve és dicsőíti, magasztalja az Istent. A nép érti, és kérdeztetik egymás között, mi lesz ebből a gyermekből? Tehát egyértelmű Isten indítása Keresztelő Szent János életében. És ő el is kezdi az Istentől neki rendelt vezeklő életét. Nézzük meg, hogy miket is mondott a nép megkeresztelése közben.

„*Én csak vízzel keresztellek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni. Szórolapátja már a kezében van. Kitakarítja szérűjét, a búzát csűrőbe gyűjti, a pelyvát pedig olthatatlan tűzbe vetve elégeti.*” (Mt 3, 11-12)

„*Ez Betániában történt, a Jordánon túl, ahol János keresztelt. Másnap, amikor látta, hogy Jézus feléje tart, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit. Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Én sem ismertem, de azért jöttem vízzel keresztelni, hogy megismertessem Izraellel.” Ezután János tanúsította: „Láttam a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá a mennyből, s rajta is maradt. Magam sem ismertem, de aki vízzel keresztelni küldött, azt mondta: Akire látod, hogy leszáll a Lélek s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog keresztelni. Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.” Másnap megint ott állt János két tanítványával, s mihelyt meglátta Jézust, amint közeledett, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya!” E szavak hallatára a két tanítvány Jézus nyomába szegődött.*” (Jn 1, 28-37)

Hogyan is történt Jézus megkeresztelkedése, mely után egyértelmű tanúságot tett Keresztelő Szent János Jézus istenségéről?

Akkor Jézus Galileából elment Jánoshoz a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János igyekezett visszatartani: „Nekem van szükségem a te kezesedésre – mondta –, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: „Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.” Erre engedett neki. Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett. Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” (Mt 3, 13-17)

Mindezek azt mutatják, hogy valóban nálánál nagyobb nem született asszonyok szülöttei közül, hiszen csodálatos küldetését illően, becsülettel ellátta, és

egyértelmű tanúságot tett a Messiásról. De akkor hogyan lehet, hogy mégis Jézus azt mondta, hogy ő a legkisebb a mennyek országában?

Van még egy esemény a Bibliában, mely segíthet a megoldáshoz közelebb jutnunk. Ez a következő: „*Keresztelő János küldött el minket hozzád, hogy kérdezzük meg: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Lk 7, 20) Ez a kérdés teljesen más hangnemet üt meg, mint a korábbi. Ez arról is tanúskodhat, hogy Keresztelő Szent János a börtönben töltött ideje alatt esetleg engedett a kísértőnek és gondolatai már egész más felé jártak, teljesen elbizonytalanodott abban, hogy Jézus valóban a Megváltó. Ez alapján talán érthető, hogy ugyan ő volt a legnagyobb, de aki ennire bizonytalan a Megváltó létében, annak ellenére, hogy ő volt az előfutár, annak a mennyországban sajnos az utolsó helyek egyike juthat csak. Lehet, hogy az igazágtalan börtönbe vetetés bosszúságai mellett elfelejtett vezekelni, böjtölni és igazán komolyan imádkozni és ezért változott meg a véleménye? Ki tudja. Hiszen ima és böjt nélkül a sátáni kísértés sokkal nagyobb teret kap mindenkinek.

Az a magyarázat sem zárható ki, hogy Keresztelő Szent János hite nem ingott meg, csak az ő tanítványai nem akarták elhinni Jézus Messiás voltát, ezért küldte őket Keresztelő Szent János Jézushoz.

Az is lehetséges, hogy az Ószövetség utolsó prófétája, az Újszövetség lelkiiségével még nem volt áthatva, ezért mondta Jézus róla azt, hogy „a legkisebb az nagyobb nála”. Mindenesetre a próféták, a kiemelkedő személyek körül különösen settenkedik a sátán, hogy az irányvonalat módosítsa, a tiszta gondolkodást összezavarja – ahogy ez a szentek életében is alkalmasint előfordult.

A sátán incselkedései miatt jó tudatosítanunk, hogy hitünk nagyon törékeny. Ha esetleg Keresztelő Szent János és/vagy tanítványainál a hitük ingadozását lehetett látni, akkor a mi hitünk milyen könnyen megtörik, ha nem ügyelünk annak folyamatos erősítésére! Tegyük meg mindent, hogy hitünk egyre inkább lángoljon, és akkor van esélyünk, hogy nem tévelyedünk el! Az imádságot és böjti felajánlásokat aktívan kell gyakorolnunk, mert az sokat segít ebben. Adja meg nekünk Isten az ehhez szükséges kegyelmet!

Jánossy Gábor

A szentáldozás története, lelkiisége és teológiája (1. rész)

Kovács Ervin Gellért OPraem

A következőkben a szentáldozásnak a története, lelkiisége és teológiája témakörben szeretnék néhány gondolatot közreadni. Tudhatjuk, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség a karácsonyi misztériumnak a folytatása, hiszen a Fiúisten, aki emberré lett értünk Betlehemben, újra és újra megtestesül a mi oltárainkon. Nem emberi testben, hanem a kenyér és a bor színében, és ezúttal még nagyobb lehetőséget ad nekünk, mint a pásztoroknak vagy a királyoknak. Mi nem csak láthatjuk, nem csak imádkozhatjuk, nem csak ajándékot adhatunk neki, hanem teljesen eggyé válhatunk vele a szentáldozásban. És ez tulajdonképpen a karácsonyi misztériumnak a csúcsa, teljessége.

Athanasius Schneider püspök úr azt írja Corpus Domini című könyvében, hogy a szentmise a mi legnagyobb kincsünk ezen a földön, mert lényegét tekintve ugyanaz, mint a Golgota áldozata. Krisztus az Örök Főpap most és mindörökké végbeviszi az Ő áldozatát, a legszentebb Szentháromság színe előtt, és a szentmise az Isten legmagasabb rendű dicsőítésének és imádságának az áldozata. Az ember nem képes nagyobb, fenségesebb áldozatot bemutatni az Atyaistennek, a teljes Szentháromságnak, mint a Fiúnak a golgotai áldozatát, amely valóságosan megjelenik az oltáron. De ugyanakkor nincs semmi nagyobb ajándék, amit az Isten adhatna az embereknek. Az ember és az egész teremtett világ megszentelésének a csúcspontja valósul meg a szentmisékben. Amikor a szentmisén vagyunk, a Golgotán állunk, de ugyanúgy a megnyílt menny kapujában. A szentmise a mi hitünknek, az összes katolikusnak legnagyobb kincse.

Boldog John Henry Newman bíboros írja: „Képes lennék állandóan részt venni a szentmisén anélkül, hogy elfáradnék. A szentmise nem egy pusztán formális szóáradat, hanem egy nagy cselekmény, a legnagyobb cselekmény, ami a földön létezhet. Nem csak egy segítségül hívás, hanem az örökkévalóság lehívása. Az előtt, Aki itt az oltáron Testében és Vérében jelenvalóvá válik, leborulnak az angyalok és retteg az ördög. Ez az a lenyűgöző esemény, amely a szentmise minden egyes részének a célját és értelmét képezi.” És aztán leírja ugyancsak John Henry Newman bíboros, hogy: „A szentmisének éppen ezért minden részlete fontos.” Tehát nem lehet azt mondani, hogy a külsőségek nem számítanak. Manapság van sajnos egy nagyon-nagyon ferde és beteg elképzelés, hogy az az igazi vallásosság, és az az igazi hit, amely pusztán lelki, pusztán szellemi, semmi külső megnyilvánulása nincs. Ez mennyire nevetséges. Képzeljük el például, hogy milyen lenne az a házasság, ahol a házastársak

eltökélnék, hogy az ő szeretetük annyira szellemi és annyira lelki, hogy soha egymást meg nem ölelik, soha egymást meg nem csókolják, lehet, hogy még nem is szólnak egymáshoz, mert annyira össze vannak kapcsolódva lelkileg, hogy fölöslegesek ezek a külsőségek. Akármilyen banális és nevetséges, de nagyon sokszor a lelki élet terén azt mondják, hogy az az igazi hit, az az igazi Krisztus iránti szeretet, az az igazi tisztelete az Oltáriszentségnek, ami pusztán a lélekben történik, és nem kellene külső szimbólumok, külső pompa, külső ünnepélyesség.

John Henry Newman bíboros, és vele együtt azt hiszem, hogy az összes korábbi szent és egyházatya ezzel mélységesen nem ért egyet. Hanem azt mondja Newman bíboros: „Csak a katolikus egyház szép. Megláthatjuk, mire gondolok, ha meglátogatnánk egy külföldi székesegyházat, vagy akár itthon egy nagyvárosi katolikus templomot. A celebráns, a diakónus és a szubdiakónus, az akolitusok gyertyáikkal, a tömjénfüst, a gregorián ének, mindez egy célban egyesül, egy vallási aktusban. Az ember érzi, hogy ez valóban Isten-tisztelet. Minden érzékszerv, a szem, a fül és az orr megtapasztalja, hogy itt Istent imádják. A világi hívek a templomhajóban, akik rózsafüzérüket vagy imáikat mondják, a kórus, ami a Kyriét énekl, és a pap asszisztenciájával, akik mélyen meghajolva egymásnak mondják a Confiteort. Ez az istentisztelet, ami messze meghaladja az értelmet.”

A szentmise legfőbb valósága maga Krisztus. Ez biztos. És minden hívő köteles a szentáldozás pillanatában Őt belső lelki tisztasággal megközelíteni, de ugyanakkor külső testi imádással is köszönteni, térdre borulva az alázatos lelki gyermekség magatartásával engedni, hogy Krisztus táplálja a pap keze által. Az igazi nagyságot abból lehet felismerni, hogy kicsivé teszi magát és meghajol.

Manapság erre is van egy ideológia, hogy a mai ember annyira lelkileg felnőtt és érett, hogy megalázó, ha letérdeltetik az áldoztató rácsnál. Azt állítják, hogy a felnőtt keresztény ember megfelelő testtartása az állás, ami a mi szabadságunkat jelenti, hiszen Krisztus megszabadított minket. Ezzel szemben azt mondja Schneider püspökös úr, sőt Benedek pápának is van egy hasonló kijelentése: „Beteg és sérült az a vallásosság, amely nem tud térdre ereszkedni, mert az ember akkor a legnagyobb, amikor térdel olyan valaki előtt, aki őt végtelenül felülmúlja.” Ebben van az ember igazi nagysága.

Fisher Szent János angol vértanú püspök életrajzában leírják, VII. Henrik angol király esetét, aki olyan nagy tisztelettel viseltetett az Oltáriszentség iránt, hogy amikor belépett a kápolnába, ahol az Oltáriszentséget őrizték, levette fejedőjét, térdre ereszkedett és áhítón térdein haladt előre, amíg eljutott

a helyig, ahol a Szentségnek van a helye. Két nappal halála előtt a király olyan gyenge volt, hogy már nem volt képes megáldozni, ezért legalább a szentségtartót akarta látni, amelyben a Szentséget őrizték. Gyóntatója oly szíves volt, hogy elhozta neki, ahogyan illett. A király mély hódolattal megcsókolta a szentségtartót, ismételten megütötte mellét átszellemült és odaadó arckifejezéssel. Nem magát a helyet, ahol az Úr szent Teste volt, hanem az alsó részt, a szentségtartó lábát csókolta meg. Mindazok, akik körülötte álltak alig tudták visszatartani a meghatottság könnyeit. A mi Istenünket, aki a Kenyér színe alatt jelen van, megilleti az ünnepélyes imádás, a kultusz fensége, gazdagsága és szépsége.

Isten a legkisebb részletekig meghatározta az Ószövetségben a mózesi kultuszt, az egész Leviták könyve erről szól. Az Isten részletes utasításokat adott, hogy Őt hogyan kell imádni. Ott az csak egy szimbólum volt, az csak előképe volt a jövőbe valószínűságnak. Mennyivel inkább kellene részletekbe menő áhítattal és odaadással közelíteni magához a Valósághoz, ami a mi birtokunkban van. Sohasem lehet Őt eléggé imádni! Aquinói Szent Tamás egyik híres himnuszában azt mondja, hogy „Miként bírod, akként merjed” („Quantumpotestantumade”). Ezt a szentséget nem lehet túlzottan imádni, nem lehet túlzásba esni!

A hitünk területén sok mindent el lehet túlozni, még a jó dolgokat is. Például egy-egy szent vagy akár a Szűzanya tiszteletét. Amikor az már imádatba csap át, bálványimádássá válik. De az Oltáriszentséget nem lehet eléggé imádni. Sohasem vétkezett senki azzal, hogy túlzásba vitte az Oltáriszentség imádatát, hanem amire az ember képes, azt mind adja meg, és még az is túl kevés ahhoz képest, mint amit Ő megérdemel. Egyébként ezt világosan kimondja II. János Pál pápa az utolsó enciklikájában – ami mintegy a végrendeletét tartalmazza –, és aminek a címe Ecclesia de Eucharistia: Az Egyház az Oltáriszentségből él. Azt mondja ez a pápa, hogy akkor mutatjuk meg, hogy valóban tudatában vagyunk ezen ajándék nagyságának, ha minden szinten megadva az Eukarisztiának mindazt, ami megilleti, gondosan ügyelünk arra, hogy ne halványítsuk el sem természetét, sem követelményeit. Nem fenyeget a túlbuzgóság veszélye ezzel a misztériummal való törődésünkben.

II. János Pál pápának nagy érdeme van például abban, hogy újjáélesztette az Egyházban a szentségimádás gyakorlatát. Nagyon sok helyen sajnos egy torz új teológia azt állította, hogy az Úr Jézus azért adta ezt a Szentséget, hogy megegyük, hogy elfogyasszuk. Tehát minek azt imádni, mikor étel formájában adta nekünk? Az igazi ünneplése az Oltáriszentségnek az a szentmise és a szentáldozás, és minden, ami a szentmisén kívül van az torz kinövés, a

középkornak az elhajlása. És emiatt bizony nálunk nem annyira, de nyugaton teljesen kihaltak az utóbbi évtizedekben az úrnapi körmenetek, a szentség-imádások. II. János Pál pápa írásaiban világosan beismeri a számtalan visszaélést, és mintegy bocsánatot is kér a hívektől, hogy nemegyszer a papság banalizálta, és a gyalázatig megalázta ezt a Szentséget. Ezért újra kell támasztani az Oltáriszentség régi kultuszát, és annak a szentmisén kívüli imádását is. Őt ez megilleti, neki joga van hozzá és nem vétkezhetünk semmiképpen túlzással, hogyha mindent odaadunk neki, amire csak képesek vagyunk.

Azt mondja Schneider püspök, hogy a katolikusoknak bőven van okuk önkritikával élni az Úr jelenléte iránti tiszteletüknek hiánya miatt. A zsidók és a muzulmánok tisztelete messze meghaladja a mai katolikusok tiszteletét. Miért vagyunk kevésbé érzékenyek, amikor az eukarisztikus Úr becsületéről van szó, mint amikor a mi saját kis becsvágyunk sérül? Igen, legnagyobb bűneink a hit ellen az eukarisztikus Jézus iránti tiszteletünk hiányából erednek. Megjegyzni továbbá az a püspök úr, hogy az Egyház akkor élte meg legtermékenyebb pillanatait és korszakait, amikor a legmélyebb hódolattal és imádatával adózott a legméltóságosabb Oltáriszentségnek. Van egy csodálatos fejlődése az Egyház történetében az Oltáriszentség kultuszának. Tény és való, hogy a szentség misén kívüli kultusza középkori fejlemény. Ilyen az ókori Egyházban nem volt. De semmiképpen sem szabad ezt torzulásnak, túlbujánzásnak tekinteni, hanem egy szerves fejlődésnek, amit a Szentlélek Úristen indított, indítványozott, és ami tulajdonképpena kezdetben elrejtett magból mintegy természetesen kifejlődött. Ez egy csodálatos ajándék, amit a Szentlélek adott az Egyháznak, és elsősorban a nyugati Egyháznak, amit nekünk mindenképpen meg kell őriznünk és továbbfejlesztelnünk, nem pedig visszametszenünk.

Azt mondja a püspök úr, hogy az Oltáriszentség imádásának, hódolatának a pillanatai igazi pünkösdi jelleggel bírnak, különösen az átváltoztatás és a szentáldozás pillanata. Minél jobban jellemzi a szentmise imáit, stílusát, rítusait és gesztusait a tisztelet és istenfélelem, annál inkább pünkösdi a liturgia, vagyis annál inkább jelen vannak benne a Szentlélek gyümölcsei. Nemrég, amikor az egyik régi rítusú püspöki szentmisére készültünk – a hívek tudják és látták is talán, hogy ez nem éppen egyszerű liturgia, igen nagy erőfeszítést kíván minden részletnek a pontos előkészítése, kidolgozása –, egy paptársam gúnyosan azt mondta nekem, hogy ez biztosan jobban tetszik az Úr Jézusnak, ez ugye sokkal érvényesebb, mint a mi kis egyszerű misénk? Azt kijelenthetjük, hogy jobban tetszik az Úr Jézusnak! Miért? Hát azért, mert nagyobb odaadással, nagyobb energia, idő, figyelem ráfordítással készültünk rá, mert ami tőlünk telhető, azt nagyobb mértékben adtuk meg Neki.

Van egyfajta minimalizmus a mai szemléletben, mely szerint csak az a lényeg, hogy érvényes legyen a mise. Hogy a mise érvényes legyen, az nem annyira nehéz dolog. A börtön legmélyén is lehet egy morzsa kenyérral és egy csöppnyi borral érvényesen misézni két perc alatt. Meg is csinálták a bebörtönzött papok, de nem ez az ideál. Ha szükség esetén néha kénytelenek is vagyunk így misézni, de semmiképpen sem ez az eszmény, hanem tényleg amint bírod, akként merjed, tehát a legnagyobb mértékben megadni neki, ami Őt megilleti.

Továbbá azt mondja Schneider püspök úr, hogy az Egyház minden hiteles megújulása, minden hiteles aggiornamento-ja a liturgia megújulásával kezdődik, és a jelei az áhítat és az istenfélelem elmélyítése. Tehát ez az aggiornamento, ez a megújítás, nem a dolgok megváltoztatásából, vagy a régi dolgok lecseréléséből áll, hanem a meglévő kincsek elmélyítéséből, azoknak mélyebb átéléséből és teljesebb kiaknázásából.

Nézzük csak, hogy a II. Vatikáni Zsinat tanítása – amit nagyon sokszor idéznek –, milyen liturgiát is képzelt el? Azt mondja, hogy „a rítusok világosabban fejezzék ki az Istenre, a mennyre, a szemlélődésre való irányultságukat”. Tehát a természetfeletti világra kell egyre inkább irányulnia. Nem a helyi közösségre, nem az evilág dolgaira. „A szövegek és rítusok szentsége még jobban emelkedjék ki”, és „nem szabad olyan újításokat bevezetni, amelyek nem szervesen nőnek ki a korábbi formákból, de azokat is csak akkor szabad bevezetni, ha valódi lelki hasznot jelentenek”. Ez a szerves fejlődés folyamatosan jelen volt az Egyház történelmében, de mindig természetesen nőtt ki az eddig már meglévő formákból. Természetes az, hogy én nem vagyok ugyanolyan, amilyen kétéves koromban voltam, a sejtjeim, a szöveteim teljesen lecserélődtek, a külalakom is megváltozott azóta sok mindenben, de a lényeg, a személy az ugyanaz maradt. Tehát itt szerves fejlődés történt, nem valami természetellenes csonkítás, vagy egy idegen elemnek a ráragasztása. Ez a liturgia fő szabálya. Lelki haszon pedig akkor van, ha jobban tud működni benne a Szentlélek, jobban érezzük az Ő jelenlétének hatását, és nagyobb istenfélelemre tanít minket a liturgia.

Dominus est című könyvében Schneider püspök úr idézi az egyházatyák jelzőszavát: „Cum amore et timore”, „Szeretettel és istenfélelemmel”. Tehát így kell a szentségi Úrhoz közeledni. Ha a szentmisén kevesebb az áhítat és istenfélelem, kevesebb lesz a Szentlélek gyümölcse, és visszaesés történik a keresztyén hitben és vallásosságban. Tudjuk azt, hogy a kezdeti évszázadokról nem sok konkrét adatunk van, hogy hogyan is nézett ki a liturgia, liturgikus szövegek is csak elvétve maradtak meg. A IV. századig gyakorlatilag a liturgia pontos

menetét nagyon nehéz rekonstruálni, de az egyházatyák írásaiból tudjuk, hogy a szentáldozás például úgy történt a keresztény ókorban, hogy külön áldoztak természetesen a klérus tagjai az oltárnál, és külön a laikusok a szentély korlátjánál, ami a mai áldoztató rácsnak felel meg. Állva áldoztak és kézre, de hogyan? Nem szabad beleesnünk az antikvarianizmus eretnekségébe, amint azt XII. Pius pápa kifejti a Mediator Dei kezdetű enciklikájában. Mindig azt gondoljuk, hogy a legősibb formák a legtisztábbak és legszentebbek, de nem szabad ezeket az ősi formákat a mai liberális szemüvegen keresztül nézni, és beleképzelni a mai embernek a vágyait vagy ízlését az ókori gyakorlatba.

Tehát hogy történt ez a kézre áldozás? Úgy, hogy először is a jobb kéz volt felül, nem a bal kéz, mert a liturgiában jobb kéz szabály van. A jobb kéz mindig a jót, az istenit, a szentet jelképezi, a bal kéz a gonoszt. Ezért van az a szabály, hogy amikor a pap lép a liturgiában, mindig a jobb lábbal lép előre. És ugyanígy a szentáldozásnál is jobb tenyerüket tartották felül. A szentáldozás előtt mindig kezet mostak, majd utána mélyen meghajolva fogadták a Szentséget a tenyerükre, végül közvetlenül a szájukkal magukhoz vették. Tehát soha nem volt olyan, hogy a saját ujjukkal megfogták volna, és saját maguk tették volna a nyelvükre. Ez egyfajta önáldoztatás, ez elképzelhetetlen volt az ókorban. Ráadásul a nőknek volt egy külön kis kendőjük, a dominicale, ők erre a kendőre kapták a Szentséget, és ugyanúgy közvetlenül a szájukkal vették magukhoz. Majd a szentáldozás után volt egy újabb kézmosás, hogy az esetleges morzsákat összegyűjtsék, mert nagyon eleven volt annak a tudata, hogy az Úr Jézus ugyanúgy jelen van a legkisebb morzsában is, mint az egész színben. Nagyon sokszor hivatkoznak Jeruzsálemi Szent Cirill egyházatyára, a IV. századi jeruzsálemi püspökre, aki leírja ezt az ókori kézre áldozást, de nem idézik végig az ő gondolatsorát. A következőket mondja Jeruzsálemi Szent Cirill: „Légy éber, hogy az Úr testéből semmit se veszíts el. Ha egy rész kiesne tenyeredből, azt úgy kellene tekintened, mintha a saját tested valamelyik tagját vesztetted volna el. Mondd meg kérlek, ha valaki aranyport adna neked, vajon nem kezelnéd azt a legnagyobb óvatossággal és gondossággal? Nem ügynél-e arra, hogy semmit se veszíts el belőle? Nem kellene-e tehát még nagyobb óvatossággal és éberséggel figyelned arra, hogy semmi se essék földre az Úr testéből, még egy kis morzsa se? Hiszen az messze értékeesebb az aranyból és az összes drágakőnél?”

Számtalan ilyen ókori szöveget idéz a „Dominus Est” című könyv. Például a III. században Origenész azt mondja: „Ti, akik szokásokat szerint részt vesztek az isteni misztériumok ünneplésén, és ott fogadjátok az Úr testét, tudjátok micsoda éberséggel és tisztelettel kell figyelnetek arra, hogy egyetlen darabka

se essék a földre, és semmi se vesszék el a konszekrált adományokból?” Egy ókori kopt szöveg így szól: „Nincs különbség az Eukarisztia kisebb vagy nagyobb darabjai között, legyenek azok akár a legkisebbek, amelyeket még éles szemmel sem lehet észrevenni. Mind ugyanazt a tiszteletet érdemlik, és ugyanazt a méltóságot birtokolják, akár csak az egész Kenyér.” Tehát meglehetősen egyértelmű, hogy a kezdet kezdetétől ez volt az Egyháznak a meggyőződése.

Hol jelenik meg először az a kézre áldozási forma, amit ma ismerünk a katolikus egyházon belül? Ha hiszik, ha nem, a holland kálvinista egyházban, a XVI. és XVII. században. A következőt írja az egyik úrvacsorai rendtartás ebből az időből. „Az első időkben a nép az imádság alatt letérdelt, és az úrvacsorát is térdelve vette. Ezt azonban egyes zsinatok megtiltották, hogy minden gyanút eloszlassanak afelől, hogy ezt a kenyeret szabad volna imádni.” Tehát a cél, a követelmény az volt, hogy ettől kezdve ne térdeljenek, ne nyelvre áldozzanak, hanem állva és kézre fogadják a szentséget, saját maguk vegyék magukhoz az úrvacsorát az ujjukkal, hogy nehogy valaki véletlenül abba a gyalázatos tévedésbe essen, hogy ezt a kenyeret imádni lehetne vagy szabadna. Tehát kifejezetten az volt a célja, hogy tagadja a katolikus tanítást, az átlényegülésről és a valóságos jelenlétről. Egyébként tudjuk azt, hogy a mai napig számos evangélikus templomban megmaradt például az áldoztató rács és az úrvacsorát ott térdelve veszik, ami nagyon érdekes, mert az evangélikus vallás nem vallja az átlényegülést, a transzszubsztanciációt, hanem azt mondják, hogy a kenyér és a bor mellett lelkileg van jelen Krisztus teste és vére, csak a vétel pillanatában. Tehát sokkal kevesebbet hisznek erről a kenyérről, mint mi katolikusok, és mégis nagyobb áhitattal veszik magukhoz. Náluk nincs valószínűség jelenlét azért sem, mert hiányzik az egyházi rend szentsége, tehát nincs fölszentelt pap, akinek hatalmában állna átváltoztatni a kenyeret és a bort. Egy paradox helyzet áll fenn ebből a szempontból.

Schneider püspök azt mondja, hogy már negyven év óta Krisztus misztikus teste, a katolikus egyház egy mély sebet hordoz, ez a seb a kézre áldozás modern gyakorlata. A következők a problémák. Megdőbentő a minimalizmus az imádás és a tisztelet gesztusaiban. Hiányzik az áldoztatás modern gyakorlatában az imádás szinte minden jele. Olyan gesztust alkalmazunk, mint amit a normális táplálkozásnál: saját kezünkben felvesszük a Szentostyát a bal tenyerünkről, majd saját magunk helyezük nyelvünkre. Ez különösen a gyerekeknél és a fiataloknál azt a képzetet hozza létre, hogy a Szentostya színe alatt nincs jelen Jézus Krisztus isteni személye, hanem hogy ez a Kenyér csupán egy vallási szimbólumot jelent, egy közönséges étel, amit saját kezünkkel érinthetünk és saját ujjainkkal a szájunkba tehetünk. Szintén probléma a

Szentostya számtalan kis darabkájának az elvesztése. A kis morzsák sokszor a földre esnek, vagy az áldoztató és az áldozó közti úton esnek a földre, mivel nem használnak legtöbbször áldoztató tálcát. Ez a számtalan morzsa a földön fekszik, ahol az emberek lábai tapossák, mivel észre sem veszik őket. További probléma, hogy ez a mód megkönnyíti a Szentostyák könnyebb és gyakoribb lopását. A sátánistáknak azelőtt nagyon bonyodalmas volt átváltoztatott Szentostyához jutni a fekete miséikhez, hiszen be kellett törni egy templomba, föl kellett törni a tabernákulumot, és ez nagyon megnehezítette a dolgukat. Most sokkal könnyebben megtehetik ezt. Beállnak a sorba, kézre áldoznak, a legtöbb pap nem figyel oda, hogy mi történik azután, magához veszi-e az áldozó vagy zsebre teszi, és így nyugodtan hozzáférnek tetszőleges számú Szentostyához. Szóval ezek a problémák a modern gyakorlat során. És azt mondja Schneider püspök úr, hogy nagyon sokan sajnos manapság ezt nem akarják tudomásul venni, ezeket másodlagosnak tekintik, sőt, még csodálkoznak is, hogyha a téma egyáltalán szóba kerül. És ami még érthetetlen, sokan az Egyházban továbbra is támogatják és terjesztik ezt az áldoztatási gyakorlatot. Schneider püspök úr szerint, és sokunk szerint az egyházi hanyatlás oka szinte mindig a legméltóságosabb Oltáriszentség elhanyagolása. Az igazi reform útja, az egyházi élet felvirágozásának a legbiztosabb útja a legszentebb Oltáriszentség egyre bensőségesebb tisztelete, a hittudás elmélyítése, a hitgazságok iránti egyre növekvő hűség, a hittételek még éberebb védelme. (a folytatást, az előadás 2. részét a következő lapszámban közöljük – a szerkesztő)

A szentmise

Mit jelent ez a cselekmény: szentmise? A lényege: Krisztus vér nélküli áldozatának bemutatása.

A szentmise első fele, az igeliturgia nagyságrendileg egyezik protestáns testvéreink igeliturgiájával. A második fele azonban egy olyan pluszt ad, melyben Krisztus áldozatának vér nélküli megismétlése zajlik, majd a végén a Kenyér és Bor színe alatt rejtőző Jézus Krisztus látogat el hozzánk a szentáldozásban.

Ha szentmisére megyek, hogyan kell készüljek, mire kell készüljek?

Mindenképpen törekednem kell arra, hogy a szentmisére idejében odaérkezzek, mert lélekben rá kell készülnünk erre a csodálatos misztériumra.

És ez sietve, késve nem fog sikerülni. Zavarni szokott, ha olyan templomba érkezem, ahol a hívek a gyülekezés közben beszélgetnek, zsi bonganak. Úgy viselkednek, mint akik nincsenek tudatában annak, hogy a Tabernákulum zárt ajtaja mögött ott várakozik Jézus Krisztus az Oltáriszentségben, és ha idejében érkezem, akkor nem a mellém ülő hívő társammal kellene foglalkoznom, hanem egyedül Jézus Krisztussal, vele kellene imádságban beszélgetnem. Hiszen ő vár rám, várja, hogy örömeimet és bánatomat osszam meg vele. Már annak is örül, ha a szentmise előtt néhány percig beszélgetek vele, pláne, ha a szentáldozás után a szentmise végéig még néhány percig ott tudok maradni, beszélgetni vele. A hívő társammal a templom falain kívül kellene beszélgetnem, egy megbeszélte időpontban egy találkozás keretei között, vagy a szentmise után, amikor kiléptem a megszentelt térből, a templomból – de nem a megszentelt térben! A legrosszabb, ha a templomban beszélgetek, mert ezzel leszoktatom magamat és hívő társamat is arról, hogy Jézussal beszélgessek ott, a megszentelt térben. Arról nem is beszélve, hogy zavarom azon hívő társamat, aki valóban Krisztussal akar beszélgetni csendben, meghittent!

Tehát amint az köztudomású, Jézus Krisztus a Tabernákulum csendjében ott vár mindannyiunkat éjjel-nappal. És mivel ő, akiért épült a templom, ott tartózkodik, ezért amikor belépek a templomba természetes, hogy hódolatom jeléül a Tabernákulum felé fordulva térdet hajtok, nem csak bölöngatok, vagy pukedlizek. Akik valamilyen fizikai ok miatt nem tudnak térdet hajtani, azok nyilván csak tiszteletteljes meghajlással tudják üdvözölni az Urat – így is ki lehet fejezni a tiszteletet.

A szentmise elején bűnbánatunk kifejezéséül mondjuk a „Gyóonom a mindenható Istennek...” kezdetű imát. Ebben számomra a Tengernek Csillaga XVII/2. 2. oldalán leközölt gondolatok óta egyértelmű, hogy a három mellvétel a kőszívem meglágyítását, a megkeményedésének „szétverését” mutatja, arra utal. És valóban szívemnek meg kell nyílnia Isten kegyelmére, hiszen máshogy nem tudok méltó módon részt venni a szentmisén.

A „Dicsőség...” helyett néhány esetben népéneket énekeltetnek velünk, mely esetben engem zavar az, hogy ilyenkor nem hangzik el a Doxológia. Ha népének van, akkor utána el lehet mondani a Doxológiát, az Isten dicsőítését. Nagyon szépen fel van építve a szentmise dramaturgiai szempontból is. Érdemes időnként ebbe belegondolnunk!

Az olvasmány(ok) és az evangélium, illetve a tanítás után következik Krisztus vér nélküli áldozata. Itt lehet és célszerű nekünk is aktíván részt venni a szentmisében oly módon, hogy mi is oda ajánljuk az átváltoztatáshoz az akkor éppen minket foglalkoztató dolgokat, szeretteinket, gondjainkat, örömeinkért

mondott hálánkat. És próbáljunk minél jobban odafigyelve elmélyedni a szent liturgiában! Egy ideje igyekszem a Sanctus ideje alatt már térdelni, hiszen a Szentek Szentjének zengett dicsőítő éneket valóban térden állva illő, hogy énekeljük/mondjuk. És utána következik a szentmise csúcspontja: az átváltoztatás. A pap átváltoztató szavai hatására – a pap lelkiségétől függetlenül – megjeleni Jézus Krisztus az oltáron. Minden szentmisében valamilyen módon megismétlődik Betlehem csodája. Az utóbbi években, ha tehetem, igyekszem térden maradni az átváltoztatás után, hiszen a szentmise további 10-15 percében az Oltáron ott van Jézus Krisztus, tulajdonképpen szentségimádáson veszek részt. Különösen arra a mozdulatra gondolok, amikor a pap felmutatja Jézust a Miatyánk elimádkozása előtt.

A Miatyánk imádkozása közben, illetve utána engem zavar, ha kezet kell fognom a mellettem állóval, hiszen a szentmise az számomra – és minden hívő társam számára – egy személyes részvétel Krisztus vér nélküli áldozatában. Ott nincs helye a szomszédommal való kézfogásnak, összerosolygásnak, ezek komoly figyelem elterelő műveletek, melyek nagyon nehézzé teszik a gondolati visszatérést a szentmise lényegéhez, ahhoz, hogy Krisztus jelenlétére figyeljek, arra összpontosítsak, hogy a szentáldozásra lelkileg felkészült legyek azon csodára, hogy Krisztust magamhoz vehetem, hogy valóban, igazán lelkem mélyéig átérezhessem azt a csodát, hogy Krisztus az Oltáriszentségben meglátogat engem, méltatlan szolgáját! A szentmisének ez a csúcspontja, tetőpontja, hogy az oltáron ott van az Oltáriszentség. Az oltáron a Szentség, az Oltáriszentség! Minden erőmmel arra kell törekednem, hogy a figyelmem oda összpontosuljon – hiszen mindig kalandozik az ember gondolata. Ezért zavaró, ha ilyenkor a mellettem állókkal kell foglalkoznom! Jézus valós jelenlétével történő találkozásom előkészítéséhez jól segít a régi rítusú szentmiséből átemelt cselekmény, mely szerint az „Uram, nem vagyok méltó...” kezdetű imát háromszor egymás után kellett elmondani. A harmadikra már valóban úgy érzi az ember, hogy méltatlan szolgál, mely szükséges és megfelelő hozzáállás ahhoz, hogy kellő tisztelettel járuljak szentáldozáshoz.

Az utóbbi időben – mivel elég lehetetlen térdelve, nyelvre áldozni – igyekszem legalább annyit tenni, hogy amikor már csak egy vagy két ember van előttem, akkor térdet hajtok Jézus Krisztus előtti hódolatomként – mely lelkemnek tudat alatt inkább szükséges, mint bármi más szempontot figyelembe véve. Hiszen minden esetben igaz, hogy a külsőség és a lelki életem oda-vissza hatnak egymásra. Ezért igyekszem a hétköznapitól eltérően például legalább fehér ingben menni szentmisére minden vasárnap. Az ilyen kis apróság is hat a lelkünkre – akár bevalljuk ezt magunknak, akár nem.

Milyen csodálatos a szentáldozás után még minél hosszabban elbeszélgetni Jézus Krisztussal, aki akkor, ott meglátogatott valóságosan. Kívánom, hogy minél több hívő társamnak legyen minél több és szebb élménye a szentmise kapcsán! Kívánom, hogy minél többen minél több hétköznapi szentmisén is részt tudjunk venni nyitott szívvel, lehetőleg mindig készen Isten kegyelmének befogadására!

Jánossy Gábor

A próféta szerepe az Egyház megújulásában (1. rész)

Dr. Szegedi László

Az Egyház megújulásáról szóló dolgozat sorozatunkban szólni kell az Egyház prófétai feladatáról is. Ez a dolgozat az Egyházban ma szükséges, élő prófétai tevékenységről szól.

Mottó: A prófétai beszédet el ne vessétek (1Tessz 4;19)

Bevezetés

Fiatallapkoromban említette egy alkalommal püspököm, hogy egy tárgyalás alkalmával, azt mondta neki az egyik magas rangú kommunista funkcionárius, hogy az Egyház nem tölti be prófétai szerepét. Főpásztorom erre azt kérdezte, hogy mit jelent ez. Az eset mindenestre mutatja, hogy a prófétai tisztünknek nem nagyon vagyunk tudatában. Az más kérdés, hogy azt a Mindszenty bíborost, aki tudatában volt prófétai küldetésének, és gyakorolta is, mérheterlenül gyűlölték, üldözték, kínozták, többek között prófétai tisztének gyakorlása miatt, és mindent megtettek, hogy a prófétai hangot elhallgattassák.

A próféta szerepe hozzátartozik a vallásos élethez. Izrael prófétái mellett ott találjuk a közel keleti népek prófétáit. A mohamedánok Mohamedet, mint prófétát tisztelik. Népünk sámánjainak is volt bizonyos prófétai jellegük. Dosztojevszkij prófétaként hirdette meg a nihilista, ateista világ eljövendő összeomlását. Niche az Isten halálát hirdette meg prófétai ihlettel.

A különböző próféták természetesen nem egyformán jelentősek. Jelentőségüket egyrészt Istenhez való viszonyuk, másrészt feladatuk súlya határozza meg. Az igaz próféták között kiemelkedő, egyedülálló szerepe van Izrael hiteles prófétáinak, mert ők Istennek az egész emberiséggel kapcsolatos tervét hirdették Isten üzenetét közvetítve. Izrael prófétái Jézus Krisztus

előfutárai, űr mutatnak, r6la beszélnek közvetve vagy közvetlenül. Péter apostol második levelében szerepel a figyelmeztetés: „birtokában vagyunk megbízható prófétai j6vend6léseknek. J6l tesztitek, ha figyeltek rájuk, mint s6t6tben világitó mécsre, amíg f6l nem virrad a nappal, és a hajnalcsillag f6l nem kél szívetekben”(2 Pét 1, 19-20)

A prófétaság szerepe a vallásos társadalomban

Az emberek többsége úgy gondolja, az élet lényege, hogy minél több anyagi javat birtokoljunk. Három probléma van vele: nem tesz boldoggá, elmúlik, és az így elrontott életért számot kell adni. Egyedül a Szentháromság örökre, teljesen boldog. Életük egymás végtelen értékelésében áll. Ez az értékelés végtelen erővel rendelkezik. A boldogság útja számunkra az isteni személyek életébe való személyes bekapcsolódás, amin keresztül miénk lesz örök boldogságuk. Az emberiség közösségben él6, történelmi jelenség, fokozatosan bontakozik ki. Bűnbeesett világban élünk, amely elveszítette, és szüntelenül elveszíti az Isten felé vezető utat. Az emberiség különböző csoportjai évszázados, évezredek bolyongásban keresik ezt az utat. Bűnös fellángolások, letörések, kísérletek és újrakezdések tarkítják ezt a keresést. Ebben a folyamatban, küzdelemben fontos szerepe van a prófétáknak. A próféta mögött az az isten-tapasztalás áll, hogy az Úr tör6dik a világ sorsával, keresi az istenkapcsolatra nyitott embert. A próféta Isten választott embere, akin keresztül Isten üzen, küzd, hogy jó irányba haladjon a karaván. A nép állhatatlan és gyenge, küls6, bels6 ellenségek, hamis vezet6k növelik az úton járás nehézségeit. A prófétának Isten vezetése nyomán meg kell találnia a következ6 lépést, amit Isten felé tenni kell, aztán meg kell mutatnia az irányt. A próféta nem ért mindhez, csak ahhoz, hogy merre kell a következ6 lépést tenni. A közösséget szírének éneke csábítja, lidérces fények villannak fel, s mindig vannak 6n jel6lt, a közösség által elfogadott vezet6k, akik rossz irányba vezetik a népet. A prófétának meg kell vívnia a hűség harcát saját magával, másodsor a hűtlenségre hajló néppel és a hamis prófétákkal, akik rossz irányba vezetik a népet, végül az ellenséggel is meg kell küzdenie. A próféta többnyire kisember, akinek nincsenek jelent6s evilági eszközei. A próféta pusztában kiáltó szó. Isten hírnöke lélektanilag, társadalmilag igen sokszor kilátástalan helyzetben van. A próféta fegyvere az 6 szellemi ereje, bátorsága, szenvedélyes elkötelezettsége Isten szolgálatában. A prófétasors nehéz sors. Krisztus Urunk élete példázza legjobban. Isten sajátos bens6sleges kapcsolatban van a prófétával. Az Úr mélyen átélt, személyes szeretettel választja ki küld6ttét, amit nem egyszer el is mond neki. Úgy beszél vele, mintha egyetlen hűséges társa lenne. Az Úr szenvedélyes élményt

kelt fel választottjában, és azonosul a prófétában felkeltett érzellemmel, s mint sajátját hirdeti a prófétán keresztül. Ennek alapján nem csupán jelképes vagy emberszabású kijelentés, amikor olyat olvasunk, hogy az Úr üvölt a Sion hegyén, fájón panaszkodik, megalázkodva esdekel, esetleg szenvedélyesen harszik, fenyeget. A próféta botrányt okoz, kozmikus pusztulást hirdet, és az Isten eltervezte csodás j6v6vel vigasztal.

Mindaz, amit a prófétaságról el lehet mondani, Jézus Krisztusban testesült meg legteljesebben. 6 az emberiség egyetlen, központi Prófétája. Prófétai felkenése után három évig hirdette – az Atya egész emberiséghez szóló küld6ttjeként – az Abszolút Igazságot, az Utat és az Életet a választott népnek és az egész világnak, míg végül a Város kivetette, keresztre feszítette.

Jézus Krisztus prófétai üzenetei korunkban

1. Jézus Krisztus prófétai tisztét átadta Egyházának

A próféták, mint történelmi emlékek élnek képzeletünkben. A Biblia lapjairól kemény, szigorú tekintettel néznek ránk. Isten sz6lt hozzájuk, s 6k elmondták Isten üzenetét. Próféták ma már nincsenek, gondolják sokan, szerepük lezárult, mert Krisztus megmondott nekünk mindent, amit tudnunk kell.

Amikor úgy képzeljük el, hogy Krisztus és az apostolok prófétáltak, de ma már nincsenek próféták, akkor meggátoljuk Krisztus aktuális prófétai tevékenységének az érvényesülését korunkban. Igen sok baj származik abból, ha az Egyház életében elsorvad az él6 prófétai hang.

A hivatalos kinyilatkoztatás lezárult az utolsó apostol halálával, de a prófétaság intézménye nem fejez6d6tt be vele. Létezik olyan prófétai tevékenység, ami nem része a hivatalos kinyilatkoztatásnak, de az Egyház életének szerves része. Krisztus prófétai tiszte nem idejétmúlt történelmi emlék, hanem az 6 állandó tevékenysége, amit az Egyházában prófétáin keresztül korunkban is gyakorol. Keresztelés alkalmával felkenjük krizmával a megkereszteltet, s a kísér6 sz6veg értelmében a megkeresztelt részesül Krisztus papi, pásztori, prófétai karizmájában. Minden megkeresztelt hív6nek van valamiféle prófétai tiszte, és ebből következ6en feladata is, mert Istennél nincsenek 6res címek. Isten semmit sem végez feleslegesen. Amennyiben tehát mindenkit felkennek prófétává az Egyházban, Isten legalább egyszer minden megkeresztelt emberen keresztül sz6lni akar környezetéhez.

A prófétaság intézménye igen kényes valóság az Egyházban. A közösségnek egyrészt van hierarchikus, Krisztustól kapott, tekintélyelvű, apostoli vezetése, aminek mi katolikusok er6teljesen tudatában vagyunk. Emellett Krisztus kiválaszt valakit, s rajta keresztül bejelenti igényét, hogy a közösség mit tegyen.

A prófétai vezetés ellenőrizhetetlen, közvetlen irányítás. A prófétai vezetés kérés, óhaj Krisztus részéről, ami ugyan alá van vetve a hierarchikus vezetésnek, de nem szép, ha kérését nem teljesítjük. Amennyiben tudatában lennénk, hogy Krisztus jelenleg is üzen a prófétákon keresztül, sokkal jobban figyelniük rájuk. A mai korban több évszázados népegyházi formáink látványosan mentek tönkre. Papságunk identitásválságba jutott, annak minden következményével. A hívek óriási többsége hűtlen lett az Egyházhhoz. A hívek töredéke maradt meg. De ha értő szemmel nézzük templomi közösségünket, akkor világosan látjuk, hogy ennek a maroknyi népnek is csak a töredéke marad meg. Korunk kísértéseire nincsenek megedződve a hívek. Nincsenek módszereink, amiknek segítségével ne fogynának, hanem szaporodnának a hívek. Ma különösen szükségünk van prófétai útmutatásra.

A prófétai hang nem mond el mindent részletesen, hogy nekünk csak meg kell hallgatnunk, aztán követnünk kell, hanem segít tájékozódni nehéz helyzetekben. Az Egyház számára nem elég a prófétákra figyelni, mert nemcsak bennük, rajtuk keresztül szól a Lélek.

2. A krisztusi élet prófétai üzenete

Az Egyház prófétai tevékenysége nem merül ki prófétai üzenetek közvetítésében. Az Egyház legalapvetőbb prófétai feladata, hogy hűségesen élje az evangéliumot. Ez azért prófétai tett, mert a krisztusi életnek prófétai üzenete van. A hiteles krisztusi élet az eljövendő örök élet felé vezető utat mutatja. Az evangéliumot megélni, és életünkkel hirdetni nagyon komoly és nehéz feladat, mert az Egyház tagjait is megkísérti a korszellem, a mammon, a szírének dala. Nagy tömegtől elvárni, hogy prófétai módon viselkedjen, szinte képtelen gondolat.

Prófétai jelnek nevezzük az Egyházban azoknak a híveknek az életét, akik valami jellegetes evangéliumi értéket erőteljesen képviselnek és élnek. Ilyen például az evangéliumi tanácsok: a tisztaság, a szegénység és az engedelmeség hiteles megélése. Prófétai jel lehet a keresztény családok élete, akik evangéliumi elvek szerint élnek. Prófétai jel volt a kommunizmus idején azoknak a híveknek a magatartása, akik vállalták az üldöztetést hitükért. Prófétai jellről akkor szoktunk beszélni, amikor az ellanyhult hívek között erőteljesen képviselik és élik egyesek az evangéliumi eszményt, vagy ha olyan kérdésben követi valaki az evangéliumi elvet, ami még nem ment át az egyházi köztudatba. Prófétai jel volt annak az osztrák sekrestyésnek a halála, akit behívtak Hitler hadseregébe, de az illető nem vonult be, s emiatt kivégezték. Nemcsak

prófétai üzenetekre és útmutatásra van szükség, hanem Krisztushoz hűséges hívekre, akik korunkban megélik a hiteles krisztusi életet.

Végső időkben élünk

Utolsó napok vagy végső idők a Bibliában nem a világ végét jelentik, hanem bizonyos korszakváltást az üdvösség történetében. A mennybemenetel utáni pünkösddel, Péter apostol szavai szerint, elérkeztek az utolsó napok, ami nem világ végét jelentette, hanem az Ószövetség korának utolsó napjait, az Újszövetség idejének eljöttét.

A végső időkben nagy hitbéli, erkölcsi összeomlások játszódnak le, amelyek aztán kihatnak a társadalom evilági eseményeire, és gazdasági, politikai, háborús összeomlásokat is eredményeznek. Az összeomlások után új kor jön. A végső időkben Isten hűtlen népe válságba kerül, megsemmisülés élménye van, nem látja a kiutat, de az Úr mindig valami új, valami igazabb „mozgalmat” indít el lassú, a világ szempontjából jelentégtelen eseményeken keresztül.

A XX. század vége és a XXI. század eleje is végső idő. Ezzel az élménnyel tele van a társadalmunk. Az élet minden területén óriási szellemi, társadalmi, gazdasági változásokon megy keresztül az egész világ. Posztmodern világ, az újkor vége, New Age, a kereszténység alkonya, a nemzeti tudat elsorvadása, globalizmus, a társadalom értékvesztése, és annyi más kifejezéssel érzékeltetjük egy fontos korszak végét, és az új kor közeledtét. Korunkban vége a modern időknek, a felvilágosodás korának, az újkornak, sokak szerint a kereszténységnek.

Egy kor elmúlt. A tönkrement kort, a változásokat látva, legtalálébban a felvilágosodás korának lehetne nevezni. E kor lényege pedig, hogy az ezerhat század évektől kezdve nem spontán módon élték a nemzetek a maguk egyéni, és közösségi életüket, szokásaik alapján, hanem tudatosan szervezték meg a társadalmat, a közoktatást, hadsereget, közbiztonságot, egészségügyet, gazdasági életet stb. Nálunk Mária Terézia nevéhez fűződik a felvilágosodás kezdete. A tudatos szervezés következtében az államok nagy fejlődésnek indultak. Szellemi életük is megváltozott. Az Isten központi szerepét tudatosan, vagy öntudatlanul, fokozatosan elvetették az egyén és társadalom életében. Az egyseges keresztény életfelfogás fokozatosan háttérbe szorult. Ebbe belejátszott a részben jószándékú, de nem eléggé krisztusi reformáció és ellenreformáció, a maga harminc és százéves háborúival, a reformált és katolikus államok gyarmatosításaival stb. A hitet lejárató álvallásosságot könnyű volt képmutató módon félretenni a felvilágosodás nevében. Különböző evilági értékeket tettek meg az élet legfőbb kincsének, értelmének. Egyesek a nemzeti gondolatot

kiáltották ki az üdvösségnek, mások a szabad versenyt, ismét mások a szocialista forradalmat, stb., Ezeket az értékeket tették meg az élet céljának, fő boldogságnak, és ideológiát, eszmét építettek rájuk. Az ideológiák lényege, hogy az adott érték, az emberi lét fő értéke. Ezeket a gondolatokat fogalmazták meg a költők, zenésítették meg a zenészek: Hazám, hazám, te mindenem...; Föl, föl, ti rabjai a földnek... stb. A népszerű értékek lettek az ideológiák központi gondolatává, és az ideológusok legfőbb életcélá tették ezek szolgálatát. Az ideológia az Isten, társadalom, egyén felett áll, és ennek a szolgálata a legfontosabb feladat, mert éppen az az ideológia teszi majd boldoggá a világot. Az ideológiák funkcionáriusai az ideológiára fogékony emberekből rohamcsapatot, vagy szelídebb körülmények között pártot szerveztek, amelyek különböző módszerekkel megszerezték az államok hatalmát, és a minden felett álló ideológiák szolgálatába hajtották a nemzeteket.

Az ideológiáknak éles ellenség fogalmuk van: náciknak a zsidók, kommunistáknak az imperialisták és bérenceik, a globalizációnak is megvan a maga ellenség fogalma. Az ideológiák végrehajtó szervei igen keményen harcolnak ellenségeikkel szemben, ahogy a koncentrációs táborok, a koncepciók perek, a szibériai internáló táborok, vagy korunkban a médiák bizonyítják.

Mint már említettem, újra kell hangsúlyoznom, hogy a felvilágosodásnak óriási, pozitív eredményei voltak, de létük mélyén istentelenek voltak, és idővel igen sok fanyar gyümölcsöt érleltek, lásd fasizmus, kommunizmus. Nem szabad elhallgatnunk, hogy a felvilágosodás korában az Egyház tagjait is súlyos felelősség terheli két síkon. A felvilágosodás eredményei az Egyház tagjait is megszédítették, istenélményük elhalványult, előbb voltak pl hazafiak, mint hívek. Másik probléma, hogy nem egyszer az evilági ideológiák kétes szolgálatában részt vettek, elsorvadtt prófétai tevékenységük a korszellemmel szemben. Az Egyház összeforrt a szentnek kikiáltott, de igazából bűnös felvilágosodással. Az ideológiák világüdvözítő voltába vetett hit azonban az 1950-es években kezdett meginogni. A legfejlettebb ideológia, a kommunista eszme nálunk belső meghasonlással ment keresztül. A Rajk per leleplezését követő világotrány következtében, halálos dőfést kapott a kommunizmus az 1956-os magyar forradalomban. Az ideológiák, elsősorban a kommunizmus, de a többi is, pusztulásnak indultak, hisz fokozatosan kiderült róluk, hogy nem teszik boldoggá a népeket. A társadalom fokozatosan kiábrándult az ideológiákból, ami önmagában nem lenne baj, sőt örvendetesnek is lehetne tekinteni. A probléma, a baj ott van, hogy a társadalom fokozatosan nemcsak az ideológiák hibáiból ábrándult ki, hanem mindenféle értékből is, amit ezek képviseltek: nemzet, család, Egyház, szorgalom, becsület stb. A

felvilágosodással összeforrt kereszténység a felvilágosodással együtt pusztulásnak indult. Világintézmények nem egy nap alatt pusztulnak el. Az 1990-es magyarországi „fordulat” az ideológiák temetési szertartásának kezdetét jelentette. A magyar események nem kizárólagos tünetei az átalakulásnak, csupán igen jellemző, fontos epizódjai a történelmi folyamatnak. Az ideológiák összeomlása nem megtéréshez vezetett, hanem nagyobb erkölcsi összeomláshoz. A szétrobbanó, szétrohadó kommunista ideológia rákos sejtjei, szervei, szétáradtak a társadalom szélesebb szervezetében. Ebből az alaplól kiindulva, jelenleg a posztmodern végső idejében, újabb állomáshoz jutottunk a „fejlődésben”.

Ebben az időben, amikor az ideológiákra épülő államok kezdenek szétmállani, közben a kezdet óta gyilkos nagyobb erkölcsi, vallási, nemzeti, családi összeomláson fárad, mert ő mindent tönkre akar tenni, a jól szervezett államokat is, a cél az anarchia. A végső cél pedig minden teljes tönkretétele. Ez a következő lépés kezdődik most, s ennek vagyunk értetlen szemtanúi. Az ideológiák közül csak a legerősebb került el a pusztulást, a pénz hatalma. Az újabb korszak az a fajta globalizmus, amely kizárólag a termelékenység fokozásából fakadó minél nagyobb jövedelmet tekinti a lét céljának. Ez is ideológia, de lényeges különbség van közte, és a korábbi ideológiák között. Az újkori ideológiák mindig valami valós érték nevében szerveztek, csak azokat kiforgatták értékükből, és nagy elméleti előadást szerkesztettek az ideológia boldogító voltáról, továbbá ódát zengtek róla. A globalizmusban fő érték az elméletileg megfogalmazott és gyakorlatilag végrehajtott tendencia, a multik minél nagyobb hatalma, vagyona és minőségi élvezet. Erről nehéz ódát zengeni, és nagyszerű voltáról előadást tartani. Az eszme uralmához a korábbi eszméket le kellett rombolni. Többé nem érték, cél már a szocialisták számára a világ proletárjait egyesítő kommunizmus, vagy a nyugati kapitalista állam, nem érték a szocialista világnézet és erkölcs, az elvhűség, nem kell szerelem és család, nem érték a racionalista hangyaszorgalom.

A tönkrement újkori ideológiák helyét elfoglaló multinacionális értékrendnek is megvan a maga eszmerendszere. A multi vállaltok minél nagyobb haszna a legfőbb cél, mert ezek fognak virágzást teremteni. Ez az ideológia is teljes világhatalomra tör, és az élet átfogó irányítására törekszik. Ebben a világfelfogásban vissza kell szorítani mindent, ami a cégek minél nagyobb hasznát gátolja. E felfogás ellenfelének tekinti a nemzeti államokat, mert azok is iránytani akarják a polgárok életét. A multi vállaltok szempontjából túl sok ember él a földön. Az ember fő feladata, hogy a multi vállalat munkása legyen. Az emberiség létszámát vissza kell szorítani. Ezt a családi élet fellazításával, szabados

nemi erkölcsökkel, az egészségügy drágításával, az eutanázia propagálásával stb kell elérni. Vallásra egyeseknek szüksége van, de olyanra, ami magáévá teszi ezeket az eszméket. A multinacionális eszme tehát ellensége az államnak, családnak, egyének nagy részének, ellensége a keresztény erkölcsnek.

A multik minél nagyobb hasznát, az öncélú fogyasztás segíti elő. Eszmény a fiatal, fülében walkman, chipset eszik, közben óvszert bevett lánnyal szeretkezik, illetve elkezd az egyneműek kapcsolatát. Egyetlen célja van jelenleg a felszínen a manipulált társadalomnak: a pillanatnyi ön-, család-, és nemzetpusztító fogyasztás. Ez az egyetlen érték. Csalás, lopás, hazugság, gyűlölet, széthúzás, minden e célok szolgálatában, nyilvánosan elfogadott eszközök az e kollégiumhoz tartozóknak. Az egyneműek házassága a jövő útja. Ez a tömegek számára újfajta magasabb rendű gyönyört ad. További előnye az egyneműek társas kapcsolatának, hogy ebből nem születik gyerek, akire egyébként sincs szükség, mert nincs szükség munkásokra. Nincs szükség aratóra, mert a modern gépek olcsón learatják az újból nagybirtokká váló határokat. Esetleg gabonára sincs szükség, az Európai Unió azért fizet, hogy ne vessék be a földet. Kevés ember, globalizációs üzemek, raktárak, és nagy parkok a jövő útja. Nincs szükség munkásokra, mert a modern vállalatok néhány dolgozója elvégzi a kevés munkát, amit kell. Nem kellene az idősek, mert ők drágák a „társadalomnak”, igazából azoknak, akik az állam bevételeit zsebre vágják. Jöjjön először az önkéntes, majd kötelező eutanázia. A multinacionális vállalatok minél nagyobb haszna a cél, aminek mindent és mindenkit alávetnek, mert ezek teszik majd gazdaggá, boldoggá az államot. Kik az élvezői, birtokosai, irányítói az óriási haszonnak, kik igazából a „társadalom”? Nehéz megtalálni őket. Itt senki sem felelős semmiért, itt olajozottan megy a rendszer, senki sem vonhatja ki magát belőle. Ma másképpen nem lehet élni! – a jelszó. A minél nagyobb haszon kötelező kényszere alól nem lehet kihúzni magunkat, mert különben eltipornak, és nem tud alkalmazottainak fizetést adni a multinacionális vállalat igazgatótanácsa. A gazdagság és a hatalom ebben az örült hajszában egyre jobban koncentrálnak világméreteken, s mivel a vállalatok is harcolnak egymás ellen, s csak idő kérdése, hogy tönkremenjenek, ez világméretű pusztulást készíti elő. Itt mindenki minden ellenségévé válik.

Az újkori és jelenleg a posztmodern eszmék az Egyház tagjaira is hatással voltak és vannak. Az európai egyházak napjainkban drámai összeomlás szenvedő alanyai. A hívek többsége is magáévá tette a fogyasztói szemléletet, világnézetet. Az Egyház a belső széthúzáson túl egymással szembenálló ellenséges erők kereszt tűzében áll.

A végső időkben ifjaitok, és leányaitok prófétálni fognak

A prófétai események megerősödését a végső időkben Joel próféta előre meghirdette: „Így szól az Isten: Ez történik majd az utolsó napokban: szétárasztom minden emberre Lelkemet, fiaiok és leányaitok prófétálni fognak. Az ifjak látomásokat látnak, s álmodnak a vének. Még szolgálomra és szolgálóimra is kiárasztom Lelkemet azokban a napokban, hogy prófétai szót hallassanak” (ApCsel 2;17-18).

Az újkori prófétai jelek a csodás érem történetével kezdődtek. 1830-ban Párizsban a csodás érem látomása, 1846. La Salette, 1858. Lourdes, Don Bosco jövődölései, XIII. Leó látomása 1900-ban az Egyházzól, 1917. Fatima, 1938. Fausztina nővér, 1966. Garabandál, Pio atya prófétai tevékenysége, Gobbi atya máriás papi mozgalmak, Szereteláng, Vassula, 1981. Medjugorje, 1992. Manduria, és annyi más jelenés, amelyek nem váltak világhírűvé. Ezek a nagy horderejű prófétai üzenetek az Egyház egészének szóltak, ezért is lettek világhírűek. De az Egyház élete mérhetetlenül gazdag, és kiterjedt. Nem csak az egész Egyházat átfogó prófétai kijelentéseknek van létjogosultságuk, hanem a kisebb horderejű, kevésbé központi jelentőségű prófétai kijelentéseknek is, mert mutatják Isten jelenlétét, a kapcsolatot, az utat kisebb-nagyobb kérdésekben. Az ősegyház idejében rendkívül nagy jelentőségű prófétai kijelentés volt Péter látomása, hogy egye meg az égi lepedőben leszálló csúszómászókat, amivel a pogány missziók elindítására hívta fel az Úr Péter figyelmét. Kevésbé jelentős prófétai kijelentés volt Agabus próféta jövődölése, miszerint éhínség lesz, ami be is következett Claudius császár idejében, mégis a prófétai szó hatására adományt küldtek a jeruzsálemi szegényeknek.

Az újkori prófétai jövődölések végeredményben a világméretű, egyre nagyobb elistentelenedés tényére hívják fel a figyelmünket. A prófétai üzenetek továbbá Istenhez való hűségre, illetve megtérésre buzdítanak. Végül arról szólnak a próféták, hogy a gonosz műve teljesen összeomlik, Isten ügye pedig győzni fog.

(A dolgozat második részét a következő lapszámban adjuk közre – a szerkesztő)

Imádkozzuk Róma püspökéért (Ferenc pápa önmagát mindig így nevezi) és Öszentsége XVI. Benedek (emeritus) pápáért, ha lehet minden nap, és imánk mellé tegyünk böjti felajánlás is. Az ima és böjt segítségével sok kegyelmet hívhatunk le, melyek pozitívan hatnak, megsegítik a pozitív szándékú embert és gátolják a negatív szándékok megvalósulását. Cselekedjünk!

Mária- kegyhelyek

Eger

Evangélista Szent János szervita plébániatemplom

Egerben a Mária-tisztelet még a tatárjárás előtti időkbe nyúlik vissza. A régi írások megemlékeznek a *Refugium Peccatorum* – Bűnösök Menedéke – Mária-kegyképről, és az előtte történt csodás eseményekről. Megemlítik például az alapalanul gyilkossággal vádolt Kéri Benedek esetét, aki a kép elé vitette magát, itt imádkozott, és ekkor bilincsei lehullottak. 1400 körül klarissza apácák építettek a képnek templomot és mellé zárdát. A klarisszáknak azonban a protestánsok majd a törökök elől el kellett menekülniük, és a képet is magukkal vitték. A templom a török hódoltság idején teljesen tönkrement.

A török alóli felszabadulás után szerviták jöttek Egerbe Tirolból. A templomot fölújították, és mellé 1728 és 1738 között rendházat építettek. A kegykép helyébe rendi kultuszuknak megfelelően a Fájdalmas Anya szobrát állították, amelyet valószínűleg hazájukból hoztak magukkal. A szobor a térdre roskadt Jézus holttestét tartó Szűzanyát ábrázolja. Aranyozott faszobor, a XVIII. században öltöztették és megkoronázták. Idővel egyre többen zarándokoltak ide az egri „fájdalmas búcsúra”. Különösen sokan jöttek a Fájdalmas Anya oltalmát kérni a XVIII. századi pestisjárványok idején, főleg Heves, Borsod, Abaúj, Nógrád és Gömör megye katolikusai. Bizonyára a szobornak szokatlan, megrendítő látványt nyújtó testhelyezete is nagy hatással volt a zarándokokra. Még korunkban is tízezernél több zarándok szokott megjelenni a búcsún, amelyet a Fájdalmas Anya ünnepén, szeptember 15-én vagy utána, általában szeptember harmadik vasárnapján tartanak. A búcsúsok egy része máig is fekete ruhában érkezik, hogy jobban tanúsítsák a Fájdalmas Anya iránti tiszteletüket. Hittel és bizalommal éneklik a régi búcsús éneket:

*Ó, fájdalmas Anya, szép Szűz Mária,
Kérünk Téged a te fájdalmaidra,
Emlékezzél Szent Fiadról értünk,
Akik fájdalmidról emlékezünk.*

Az egyházi följegyzések számos imameghallgatásról számolnak be.

A búcsú idején a templom körüli utcákon rendezett kirakodó vásárban a XX. század közepéig viasz fogadalmi tárgyakat is árultak, ezeket a beteg zarándokok gyógyulásukért ajánlották fel Máriának. Az ilyen tárgyak helyi neve *tetem* volt.

K. D.

E fénylő úton

Kövessetek engem azon az úton, amelyet kijelöltem számotokra, fiaim, akiket annyira szeretlek, védek, és oltalmazok.

Ez a megtérés és a vezeklés útja.

Az a megtérés, amelyet töletek kérek, az ugyanaz, mint amelyet Jézus kért töletek az Evangéliumban.

Hagyjátok el a gonoszság, a kevélység, az önzés és a bűn útját.

Abban a világban, amelyben éltek, ahol az Isten elleni és az Ő szeretet-törvénye elleni lázadást elfogadják, ajánlják, magasztalják és új élet mintaképevé teszik meg, hány szegény fiam válik mindennap a bűn és a gyűlölet, az erőszak és a korrupció, az önzés és a tisztátalanság áldozatává.

A súlyos bűn eltávolít benneteket Istentől. Kiragadja lelketekből az Ő életének és kegyelmének értékes ajándékát. A szenvedélyek rabszolgájává tesz benneteket, meggyengíti ellenállásotokat a kísértésben. A sátán ármánykodásának nagy teret enged, aki így mindinkább hatalmába keríti életeteket. A féktelen önzés és a kevélység, a gyűlölet és a megoszlás, a bujaság és az istentelenség terjesztésének eszközévé teszi.

Az igazi megtérést gyakoroljátok, hogyha bátran és erővel szembeszálltok azzal a világgal, amelyben éltek, hogy a jóság és az isteni kegyelem, a szeretet és a szentség útján járjatok.

Ma szükség van arra, hogy minden gyermekem megtérjen és kezdjen hinni az Evangéliumban, az Evangélium szerint éljen és egyedül az Evangélium bölcsessége vezesse. Ezek a megtérésekre szán napok. A kegyelem és az irgalom, a reménység és a várakozás napjai. A reátok váró, már megjövendölt nagy eseményekre való *előkészület napjai* ezek.

Újra kérem tehát töletek az önmegtágadás és a vezeklés mindennapos cselekedeteit.

Háromféle *vezeklést* ajánlhatok fel Szívemnek. Elsősorban a *belső vezeklést* ajánlhatok nektek, amit azért kell gyakorolnotok, hogy uralomra tegyetek szert önmagatok, szenvedélyeitek felett, és hogy valóban engedelmesekké, alázatosakká, kicsinyekké és tervem megvalósításában készségessé váljatok.

Fájdalmasan érinti Szívemet, amikor látom, miként álltok ellen anyai felhívásaimnak. Így nem tudjátok elérni az engedelmességnek, az alázatnak, önmagatok valódi semmibebevételének azt a mértékét, amelyet töletek kérek. Ez nélkülözhetetlen ahhoz, hogy megmentő és irgalmas tervemhez titeket felhasználhassalak.

Továbbá ajánljátok fel nekem *csendes, mindennapi vezekléseket*. Ez abból áll, hogy életetek körülményeiben egyedül az Úr akaratát keresitek kötelességetek alázatos, hűséges és tökéletes teljesítésével.

Hogyha így éltek, mennyi kiváló alkalom adódik számotokra a szenvedésre és a felajánlásra egyetlen nap alatt!

Mosolyotok, a nyugodtság, a türelem, az elfogadás, az áldozatkészség mind igazi csendes vezeklés. De éppen ezért értékesebbek és több fényt adnak nektek bármily nehéz élethelyzetben.

Kérem töletek *a külső vezeklést* is, ami a szenvedélyek legyőzésében, érzelmeiteknek, különösen a szem, a nyelv, a hallás és torok kívánságának megtagadásában nyilvánul meg.

Ne figyeljete a titeket körülvevő nagy gonoszságra, és utaitokat megfertőző sok tisztátalanságra.

Mondjátok le a televízió nézéséről, hogy megőrizzék lelketekben a fényt, és biztosítsatok nagyobb teret életetekben az összeszedettségnek, elmélkedésnek és az imának.

Értsetek nyelvetek féken tartásához és a csend megteremtéséhez magatokban és magatok körül, hogy a szeretet lelkében és minden ember iránti alázatos szolgálat szellemében csak a jóság terjesztéséért beszéljete.

Kerüljétek a bírálatot, a zúgolódást, a megszólást és a gonoszságot.

Ne engedjete az ítélkezés és a bírálat könnyű kísértésének.

Csukjátok be fületeket és értelmeteket az egyre süketítőbbé váló hangzavar előtt, ami arra kényszerít, hogy zajban, zűrzavarban és szárazságban éljete.

Tagadjátok meg torkotokat, tartózkodjatok mindattól, ami nagyon felkelti étvágyatokat. Tartsatok testi böjtöt is, amit Jézus kért Evangéliumában, és amit én ma ismét kérek töletek.

Hogyha ezen az úton haladtok, amelyet számotokra kijelölök, akkor az Úr megáldja életetek napjait, a szív békéjére és a lélek tisztaságára vezet benneteket.

Ti magatok váltok így élő szavaimmá, és a világra borult nagy sötétségben mindenhová elviszitek jelenlétem fényét.

Mindig a megtérés és a vezeklés *e fénylő útján* vezetlek benneteket – különösen ezekben a készületi napokban az isteni irgalmasság megvalósulóban lévő nagy csodája előtt.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1987. 03. 04. Hamvazószerda, a nagyböjt kezdete

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Kedves Testvéreim a Szűzanya Szeplőtelen Szívében!

A Máriás Papi Mozgalmunk újévi **Körlevelét** szerettem volna leközzölni, de még nem jutott el hozzám. Tudniillik, Gobbi atya, mint nemzetközi felelős, minden újév, azaz január elsejei keltezéssel elküldte minden nemzeti felelősnek, persze, ahol volt aktív kapcsolat és felelős, hogy ők továbbítsák a területi felelősöknek. Mi igyekeztünk eljuttatni a Mozgalmunk tagjaihoz, vagyis akikkel volt kapcsolatunk az adott körzetben, esperesi kerületben, sőt ha lehetett, még távolabbra is. Ha másként nem, de általában a Mária kora folyóiratunk évi első számában megtaláltuk. Majd ezt a hagyományt követte Gabrielli atya is, valószínű tehát, hogy Larroque Lourent jezsuita atya, jelenlegi nemzetközi felelősünk is hasonlóan cselekszik. Remélem, előbb utóbb el fog jutni hozzám az idej is, mert nagyon rendkívüli, lényeges és mély változások történtek az elmúlt egy év alatt Anyaszentegyházunk életében. **Az eltelt időszak** megmutatta, hogy a **Vatikánban nagy változások voltak, vannak.**

Előbb meg szeretném indokolni, mi vezetett ehhez a merész vállalkozáshoz, a **Körlevél** megírásához. Az a belső felismerés, amely előre ledöbbsentett, **nekem kell a Körlevelünket megírjam**, azok számára, akikhez küldetésem van, rám vannak bízva, hogy a hivatalos lelkeségi előljáróim nyilatkozatának ismerete nélkül is kifejtsem álláspontomat, mint területi felelős.

Az elmúlt év mérlege

A Máriás Papi Mozgalom és a Máriás Mozgalom folyóirata a Szlovákiában kiadott **Mária kora** 2013. 4. számának cikke, „**A pápával mindenkor**” alapján elemzem az eseményeket, kijelentéseket, történéseket. (A folyóirat évente négyszer jelenik meg).

„**A pápa még sohasem volt ennyire a fény birtokában, mint ma, hogy általa titeket a világgóság és az igazság útján vezessen.**” (1979. 3. 25.) *Ezzel a Kék könyvből vett üzenet-idézettel kezdődik és végződik a cikk, és még két*

alkalommal benne előfordul. Kétségtelen, az üzenet elhangzásakor II. János Pál pápa idejében, valóban igaz kijelentés volt, visszatekintve most 35 év távlatából is helytálló! De ezt ráerőltetni, alkalmazni „Róma püspökére”, furcsának mondható, hiszen az ilyen típusú üzenetek mindig az aktuális személyre vonatkoznak.

„Ferenc pápa nem mond semmi újat, csak rég ismert és természetes dolgokat, és ezeket egészen egyszerűen mondja. – **A keresztény számára a remény maga Jézus!** – Újszerű? Nem! – **Ne féljete az árral szemben menni!** – Újszerű? Nem! – **Egy keresztény nem lehet antiszemita!** – Ez valami újszerű? Nem!”

Kezdjük azzal amit mellőzött, beiktatásától kezdve: a katolikus köszöntést, soha nem említette! Helyette a jó napot, jó ebédet! **Újszerű? Igen!** A „Szentmiséi” bemutatásakor nem hájt térdet az Oltáriszentségben megjelenő Úr előtt! **Újszerű? Igen!** Nem költözött be az Apostoli palotába, a Vatikánba! **Újszerű? Igen!** De mindenek csúcsa, a Tanítványok meggyalázása, ami nem más mint az **Igazi Mester megvetése, kicsúfolása az egész világ előtt!** A Nagycsütörtöki lábmosása, amikor bűnözők lábait mosta egy börtönben! Volt ilyen még a pápaság történelmében? Nem! **Újszerű? Igen!**

„A hit ajándék, amely a **Jézussal** való találkozásból indul ki, aki **egy valós személy**, nem egy spray-Isten, aki egy kicsit mindenhol jelen van, **de igazán nem lehet tudni, hogy ki is.**” (Ferencnek, Róma püspökének szavai) **Jézus valós személy, de mégsem lehet tudni, hogy ki is... Ez egy önmagának ellentmondó kijelentés. Elég zavaros.**

2013. október 13.

„A pápa gyakran felszólít, hogy imádkozzuk a rózsafüzért. Személyes spiritualitása **erős máriás alapokon áll.** (?) Ezért nem meglepő, hogy október 13-án az egész világot felajánlotta a Fatimai Szűz Máriának” (És ezt a bevezető üzenet-idézet ismétlésével támasztja alá a cikk írója.)

„A világ különféle máriás mozgalmainak képviselői betöltötték a Szent Péter-teret, és örömmel várták ezt az eseményt, várták a Szentatyának és a Fatimai Szűzanya **kegyszobrának** az érkezését, amelyik a jelenések kápolnájában áll. Csak egészen kivételesen hagyja el a helyét: ez történt 1984. 3. 25-én, amikor II. János Pál pápa felajánlotta a világot Mária Szeplőtelen Szívének, és ezzel teljesítette a Szűzanya feltételét (az üzenetek ezt az állítást nem támasztották alá). Majd 2000-ben – akkor II. János Pál pápa személyes kívánságára ismét elhozták ezt a kegyszobrot.

Ez történt most is, a hit évében meghirdetett Mária-napokon, az utolsó Fatimai jelenés és a napcsoda évfordulóján. E két nap alatt a jelenések kápolnája üres Fatimában. A templom előtti nyílt térre megérkezik a Szentatyá – nagyon

komoly arccal jön. A jelenlevők meglepődnek: **Mi történt vele?** Amikor a Szűzanya kegyszobra ünnepélyes felvonulásban az obeliszktől a pápai emelvényhez érkezett, a pápa elébe ment. Ekkor a zarándokaink, egy autóbusznyi ember, cönákulumunk tagjai, akik a második sorban foglaltak helyet, nemcsak a kivetítőn láthatták őt, (a pápát), hanem közvetlenül az **arcára nézhettek, komoly volt, majdhogynem elgyötört, olyan kifejezéssel, mintha üldöznék.** Az emberek halkán kérdezték: **Mi ez, mit tettek vele?** Vagy csak fáradt?

„**A tekintet! Mennyire fontos! Mennyi mindent el lehet mondani egy tekintettel! Gyengéd érzelmeket, bátorítást, részvétet, szeretetet, de szemrehányást, irigységet, gőgöt, sőt gyűlöletet is. Gyakran a tekintet többet mond a szavaknál, vagy kifejezi azt, amit a szavak nem tudnak vagy nem mernek elmondani!**” (ez az idézet Róma püspökének szavai). És ezek a szavak megerősítették azt a sejtést, hogy a Szentatyát valaki megakadályozta abban, hogy mondjon valamit. Sőt, még szombaton, de még a következő napon, vasárnap (is a „találkozás” hatása alatt volt.) Megfeledkezett arról, hogy uralkodjon a tekinteten, (vagy egyszerűen nem is tudott), egy bizonyos pillanatban mintha levegő után kapkodott volna. Ilyen volt a tekintetek párbeszéde, amivel többet lehet mondani, mint a szavakkal! Mindamelllett, hogy fennállt ez a csend, és a médiák ezt az eseményt szinte észre sem vették, nem is tartották figyelemre méltónak.

„A vasárnapi szentmise után, amikor eljött a várva várt felajánlás pillanata, az elhangzott ima rövid és nagyon egyszerű volt. „A rövid felajánlási ima alapvető része ezek a szavak voltak: **Fogadd el az Anya jóindulatával ezt a felajánlási aktust, amelyet ma bizalommal végrehajtottunk a számunkra olyan kedves Kegyképed előtt!**” (Egy aktust hajtott végre a szobor előtt, amit képek nevezett, és mindezt nem térdelve, hanem állva)

Ferenc, Róma püspöke még összefoglalóan mondta az üzenetekkel kapcsolatban, hogy ne higgyük azt, hogy a Szűzanya egy „postás kisasszony”. Ezekre nehéz rámondani, hogy Szűzanya tisztelő lenne.

Megemlékezés

„Dr. ERDŐS MÁTYÁS apostoli protonotárius kanonokról, a magyarországi Máriás Papi Mozgalom első vezetőjéről, halálának tizedik évfordulójára.

Bevezetésként engedtessek meg nekem, hogy itt is Matyi bácsinak szólítsam őt, mint életében, mert a szeretetközösség, melyben mindannyian együtt dolgoztunk vele a Mozgalomért, ezt a legnagyobb tisztelet mellett lehetővé tette.

Rövid életrajza:

1908. október 28-án született, 2003. december 4-én halt meg, 96 éves korában. Egyszerű munkásszülők gyermeke volt. Szervi szívbaja gyermekkorától kezdve végigkísérte egész életén. Középiskoláit az Esztergomi Bencés Gimnáziumban végezte, mátt ott jelentkezett a papi szemináriumba. A sikeres érettségi után a főpásztora Rómába küldte tanulni, s ott a Pápai Gergely Egyetem hallgatója lett. Három év után filozófiai doktorátust szerzett. Beszélt latinul, németül és olaszul. 1935. október 27-én szentelték pappá Rómában.

Hazatérése után az Esztergomi Hittudományi Főiskola filozófiatanára és a Papnevelő Intézet Prefektusa lett. Két év múlva már spirituális volt és a dogmatika tanára. **Nevelői munkája során az Úr Jézussal való személyes kapcsolatot, a Jézus Szíve-tiszteletet, a gyakori adórációt, a rendszeres imaéletet, az egyenességet, az őszinteséget, a hűséget, a kis dolgokban is szolgáló alázatos szeretetet és a szolid aszkézist igyekezett a papnövendékek lelkére kötni és életük középpontjába állítani!**

Aztán jöttek az ateista kommunizmus lélekromboló évtizedei. Először Brückner József rektort váltották le 1952-ben, majd Sima János prefektust, és végül Erdős Mátyás spirituálist. **Az egész esztergomi papnevelést lefejezték!** Matyi bácsi ezután különböző helyeken látott el az országban lelkipásztori feladatokat, 30 éven keresztül.

Lékai László bíboros 1983-ban visszavitte őt Esztergomba, és kinevezte a Főszékesegyház Könyvtár igazgatójának. Ekkor már a hatalom engedélyezte számára a külföldi utazásokat. Így került kapcsolatba a Máriás Papi Mozgalommal, amikor Németországban, Altöttingben, Stefano Gobbi atya a német papok számára lelki gyakorlatot tartott, a amelyen ő is részt vett. Gobbi meg is kérte egy előadás megtartására, amely olyan sikeres volt, hogy nyomban meg is bízta Matyi bácsit azzal, hogy indítsa el a Mozgalmat Magyarországon, és egyúttal legyen a Mozgalom vezetője is.

Matyi bácsi tudta, hogy ő nem lehet olyan vezető, mint a többi, hagyományos értelemben vett „földi vezető”. Ismerte a Kék könyvet, melyben ez volt olvasható: „A MPM egyedül az Én Művem... Én magam leszek a sereg Vezére. Köztetek ne legyen vezető! Ti mindnyájan legyetek testvérek, szeressétek, értsétek meg és segítsétek egymást” (K. k. 1973. július 16.)

Milyen volt a vezetési stílusa? Először is igyekezett a feladatok ésszerű megosztására. Társfelelősöket bízott meg, majd regionális felelősöket bízott meg egy-egy területen. Hat-hét ilyen helyi felelős működött az országban. Ezekkel a felelősökkel szoros kapcsolatot tartott fenn. Rendszeresen írta körleveleit a mozgalom időszerű feladatairól (évente négyet-ötöt is). Évente egyszer

Leányfalun tartott lelki gyakorlatokat jó előre, időben, és a tartalmát tekintve is gondosan megszervezte. Gondosan választotta ki az aktuális témákat.

Matyi bácsi több alkalommal is megemlítette magánbeszélgetéseken és hivatalos, nyilvános alkalmakkor is, hogy a mai korban a papok magatartása döntő fontosságú. Kiemelte az adóráció, a szentségimádás fontosságát. A hosszabb, csendes ima szükségességét. **Kell, hogy a pap kenyeré legyen az imádság, mert a pap ez által alakítja és mélyíti el az Isteni Mesterral való barátságát. Lelki ember legyen a pap, mert csak így lehet hiteles az emberek számára!** Beszélhet a pap szépen, de ha nincs mögötte az imádságos élet fundamentuma, akkor nincs hitele annak, amit mond.

Ez az én rövid megemlékezésem Dr. Erdős Mátyásról”. Dr. Berkes Dezső. **(Köszönjük!)**

Egyházunk egyre növekvő belső feszültségeit tekintve, szeretett Testvéreim, nagy a mi felelősségünk, kötelességünk mindazok tájékoztatásában, segítségben, felkészítésében akik nyitottak a kegyelmek befogadására, annál is inkább mivel papjaink keze meg van kötve az engedelmesség nevében. Figyeljük az eseményeket, használjuk jól ki az időt, ki-ki ott ahová az Isteni Gondviselés állította! Munkálkodjunk amíg nappal van, mert közel a koromsötét éjszaka ideje.

Az igazság az, hogy nagyon kevesen vagyunk, itten pár helyiségben, pár személy, de a lényeg, hogy minél teljesebben a Szűzanyáéi legyünk, hogy rendelkezzen velünk, és tartsunk ki a rendszeres Cönákulumok végzésében. A távolabbi helyeken levőkkel megszakadt a kapcsolat, nem jeleztek vissza, talán földi zarándoklásuk véget ért, és helyüket nem vette át senki, vagy elbátortalanodtak? Ajánlom mindenkinek, akinek megvan a Kék könyv, vegye kézbe, olvasson bele, ha őszintén akarja megélni, kerül még egy társa, testvére, és kezdjék el a Cönákulumot végezni. Elég két-három személy. Vége lesz a szorongásnak, félelemnek, bizonytalanságnak, helyette megtapasztalják, milyen jó a Szűzanya lábainál, társaságában imádkozni, egy héten egyszer, maxim másfél órát.

Örvendetes, hogy vannak érdeklődők a Kék könyv iránt, sőt Cönákulum tartásra is van igény, ha egyszer lehetséges egyeztetés alapján álllok rendelkezésükre, legalább a Székelyföldön. Még van pár könyv nálam. Sajnos adóságom is van a törlesztéssel kapcsolatosan, az anyaországi központ felé, csak legalább akiknek díjmentesen adtam Kék könyvet, ne hagyják porosodni polcaikon. Mindannyiunknak anyagilag is egyre nehezebb, de vigasztalódjunk azzal, nekünk megvan a mindennapi betevő falat, másoknak még nehezebb, különösen a munkanélküli városiaknak.

Az elmúlt évben a **Tengernek Csillaga folyóiratban**, a május-júniusi XVIII évfolyam 3. számával kezdve a kiadó nagylelkűségének köszönhetően, és a főszerkesztő bátorításával nyilvánosságra léptünk pár oldalnyi terjedelemben **Mária kicsinyei** rovattal, mint Erdély-i Máriás Mozgalom. Dicséretes volna, ha legalább feleárban be tudnánk segíteni a kiadások fedezésében, mert a folyóiratot Szókefalva közvetítésével ha nem rendszeresen is, de sokan díjmentesen megkapták, hozzájutottak. Törekedjünk mi is „filléreinkkel” nagylelkűek lenni.

Augusztus végével, egy honlapon www.uzenetek.eu, a fenntartó és üzemeltető jóvoltából, egy fiók beindult **Máriás Mozgalom** néven. Egy kicsit keményebb és nyíltabb hangnemben. Az új évvel névváltoztatás történt, **Máriás Papi Mozgalom**-ra. A lelkület, szellemiség ugyanaz, de szükséges volt, mert más Máriás Mozgalmak iránt érdeklődőket csak így tudtunk kiszűrni.

Magatartásunk hasonló lelkületű, lelkeségi csoportokhoz, közösségekhez, személyekhez.

Először is fontos tudatosítani, a bezárkózás, begubózás nem egészséges magatartás, de a túlzott nyitottság is ártalmas, előbb utóbb zavarokat okoz. Gobbi atya is felkereste a különböző jelenési helyeket, mert oda vitte a Szűzanya, de kellett vigyázzon a saját karizmájára. Tehát ha Máriás Papi Mozgalom – akkor – **Cönákulum**, és semmi más, kivéve ha lelkiségek találkozájáról van szó, de akkor is szépen, külön-külön, ahogy a szervezők a sorrendet, programot összeállították, meghatározták. A viták, egymás gyözködése ártalmas, a gonosz lélek ármánykodása. Ne keveredjünk bele. Majd a maga idejében, ki-ki a saját nézetének kiigazítását kénytelen-kelletlen el kell végezze az események feltárulása következtében. Tartsuk tiszteletben egymás véleményét, meggyőződését! Ne feledjük, a teljes és tiszta képet, tervet **csak a Mindenható Isten ismeri!**

A magán kinyilatkoztatásokkal, üzenetekkel kapcsolatosan, azt olvas mindenki ami személy szerint számára elérhető és érdekl. Mindannyian arra törekszünk, hogy minél átfogóbb és megbízhatóbb módon tájékozódjunk, és annak függvényében a hozzánk fordulókat, segíteni tudjuk, vagy esetenként, alkalomadtán a nyitottaknak felkínáljuk. Az én nézőpontom szerint, a korabeli zsidók ha nem figyeltek Keresztelő Szent Jánosra, küldetésére, csak azért, mert előtte sokan már ezt-azt hirdettek, állítottak önmagukról, az személyes tévedésük volt, de következményei voltak. Nem valószínű, hogy felismerték az Úr Jézus személyében a megígért **Messiást!** Két példát említek: a Jehova tanúinak Armegeдонja, vagy a Maya naptár körüli hisztéria.

Ami az írországi MDM üzeneteit illeti, én hitelesnek fogadom el. Az imahadjárat imáit többé-kevésbé végezgetem, de nem az addigi imáim

elhanyagolásának rovására. **A Keresztes Imahadjárat Csoporttal**, amikor lehetőségem engedi, együtt imádkozzuk az imákat. Volt olyan tapasztalatom, hogy majdnem egy lelkigyakorlati napunk (MPM) szintjén zajlott az ima, az együttlét, a nyitottság - ne vegyék rossz néven az atyák – de semmilyen szervezés és pap nélkül. Érezni lehetett az ígélet teljesülését – „ahol ketten vagy hárman összejönnek az Én nevemben, **ott Vagyok köztük**”. Tény, hogy nem kezdők voltunk, mindenki valamely lelkiséghez, csoporthoz tartozott, de együtt dobbant a szívünk, lelkünk ráhangolódott a jelenlevő Úrra, csodálatos volt.

Nálunk, Erdélyben a különböző karizmatikus csoportok vannak ellenséges, elutasító állásponton. Hogy miért? Ők tudják! Nagyon nehéz közülük azoknak, akik nyitni próbálnak felénk. Mi nem át akarjuk csalogatni őket, ellenkezőleg, mivel az a felismerésünk, hogy ők horgonyt képeznek, hogy a kirobbanó vihar idején a saját közösségüknek támaszaik legyenek, de addig megedződjenek, tudjanak jól tájékozódni, eligazodni a zürzavarban.

A más felekezetűeknek, vagy azon katolikusoknak akik a szentségektől (szent gyónás, szent áldozás) elestek, nagyon ajánlatos az imahadjárat egyes imáit ajánlani, mint az Úr Jézus rendkívüli ajándékát, pl. **A bűnök megbocsátásáért**: 8. A gyónás, 12. Ima a büszkeség bűnének elkerüléséért, 24. Ima a megbánt bűnök után járó büntetés teljes elengedésének nagy ajándékáért, 65. A halálos bűnben levőkért, 80. Ima azokért a lelkekért, akik gyilkosságot követtek el, (abortusz is) 89. Nyomorult bűnös imája, 107 Ments meg Engem a Pokol tüzétől. A számok az imák megjelenésének, közlésének sorszámai. Tehát összesen 7 ima, lehet választani de figyelmesen, nyugtalanság nélkül kell végezni. **Isten az őszinte bűnbánó, megtérő bűnösnek, szívesen, örömmel megbocsát.**

Ezt mi is mindannyian megtapasztaltuk, átéltek, ki erősebben, ki lassú folyamatként, lépésről-lépésre. Nálam az utóbbi módon valósult meg. Tehát tudunk segíteni kereső, tévelygő testvéreinknek, ha elfogadják, csak akarnunk kell. Ne feledjük a Szűzanya többször felszólít a Kék könyv üzenetei által, az Ő keze, lába, szíve, hangja mi vagyunk – „**általatok szeretnék cselekedni!**” Szüksége van teljes önátadásunkra, közreműködésünkre, eszközei vagyunk - a Gonosz karmai közül - lelkeket mentő tervének érdekében. Nekem is nagyon nehéz irogatni, ezt tudják a közeli **testvéreim**, családom. Néha bizony folynak könnyeim, mert keményen kell fogalmazni, az **Igazság érdekében**, a féligazságok, csúsztatások leleplezéséért. Máskor azért, mert milyen sokan vannak olyanok, akik keresik, vágyódnak az Igazság után, sínylődnek, örlődnek, és nehezen találnak rá a **keskeny útra**. Ismét mások közömbösen, felelőtlenül elfecsérlik idejüket, talentumaikat.

És akkor még rázendít bensőmbé, gondolataimban az ellenfél: „miért foglalkozom ezekkel, ott a papok, övük a felelősség. Ők fognak számot adni, mindenkinek

kezében az olló és a posztó, ahogy akarja úgy vágja, szabja. Ott a Szentírás, még az Igazság Könyve is, vegye kezébe és olvassa, aki meg akarja menteni lelkét. Nem kell senkinek szájába, fülébe rágni, nem gyerekek, nagykorúak. Jobb lett volna, ha református maradok, akkor nem lennének ezek a problémáim, gondjaim, miért is lettem katolikus”. Ilyen állapotban nem lehet írni, néha még imádkozni sem tudok. A Szeplőtelen Szívébe menekülök, hogy a vihar és hullámok elcsituljanak. Csak annyit tudok ott belül mondogatni: „**Látod, Édesanyám én semminek sem vagyok jó, de Te intézd úgy, hogy Szent Fiad áldozata gyümölcsöző legyen mindannyiunk számára!**” Emlékeztető frissítésként idézek a Kék könyvből:

A tisztulás első jele a zürzavar

„Szeretett fiaim, meneküljétek Szeplőtelen Szívembe. **Krisztus dicsőséges uralmát nagy szenvedés előzi meg**, amely az Egyházat és a világot hivatott megtisztítani, és teljes magújulására vezetni. Különböző jelekből láthatjátok, hogy az Egyház számára elérkezett a tisztulás ideje: ezek közül az **első a zürzavar**, amely benne uralkodik. Ez valóban a legnagyobb zürzavar ideje, behatolt az Egyház belsejébe, ahol **mindent felforgatnak a dogmatika, a liturgia és a fegyelem területén**.

Fiam igazságokat nyilatkoztatott ki számotokra, melyeket az Egyház mindörökre kifejtett és meghatározott isteni és tévedhetetlen tekintélyével. **Ezek az igazságok megváltoztathatatlanok**, miként megváltoztathatatlan magának Istennek az Igazsága. Közülük sok képezi valóságos és sajátos hittikok részét, ezért az emberi értelem soha meg nem értheti azokat. **Az embernek alázattal kell ezeket elfogadnia a tiszta hit felindításával és Istenben vetett erős bizalommal**, mivel Ő nyilatkoztatta ki, és Ő tárja minden idők embere elé az Egyház Tanítóhivatala által. *(aki elveszítette a tiszta hitet, akár bíboros, püspök, teológus, pap vagy laikus, sajnós, lelkére sötétség borul, tév hitre-útra sodródik, cselekedetei, megnyilatkozásai, leleplezik).*

Ma elterjedt az igen veszélyes irányzat, hogy be akarnak hatolni mindenbe és meg akarnak érteni mindent – még a misztériumot is. Így jutnak el odáig, hogy az **igazságnak csak azt a részét fogadják el, amelyik emberi értelemmel felfogható**. Magának Istennek a misztériumát akarják felderíteni. **Visszautasítják azokat az igazságokat, amelyek értelemmel fel nem foghatók.** *(a híres reformátorok az Oltáriszentséget, a szentgyónást, a papi rend és házasság szentségét)* Az egész kinyilatkoztatott igazságot igyekeznek ésszerűen újra kifejtetni, abban a reményben, hogy mindenki számára elfogadhatóvá teszik. Így tévedéssel rontják meg az igazságot. **A tévedést a legveszélyesebb formában terjesztik, úgy, mint az igazság új és időszerű értelmezését.** Azzal végzik, hogy **még azokat az igazságokat is elferdítik, amelyek a katolikus hit alapját képezik!**

Nem tagadják nyilvánosan az igazságokat, hanem **kétértelműen fejtik ki** azokat! A hit tanításában megalkusznak az igazság és a tévedés legsúlyosabb összeegyeztetésével, miként az még soha nem fordult elő! **Az Egyház** belsejében uralkodó és igazságait elferdítő zürzavar az első jel, amely biztonsgal mutatja, hogy **tisztulásának ideje elérkezett! Krisztus az Igazság! Az Egyháznak mindenkor Krisztus fényét kell tükröznie, ami az Igazság!**

De Ellenfelemnek most sikerült ravasz és megtévesztő munkájával nagy sötétséget terjesztenie belsejében. És ma az Egyházat sötétségbe borítja a Sátán Füstje. *(az egyházi szabadkőművesek által)* A Sátán főleg sok gyermekem értelmét és gondolatait homályosította el, elcsábítva őket a **göggel és a kevélységgel**, és általuk borította sötétségbe az Egyházat.

Titeket, az Égi Édesanya fiait, Szeplőtelen Szívem apostolait, ma arra hívlak meg: harcoljatok szóval és példátokkal, hogy mindinkább elfogadja mindenki az igazságot. Így a fény által győztök a zürzavar sötétségén! **Emiatt kell Fiam, Jézus Evangéliumát szó szerint megélnetek! Váljatok élő Evangéliummá! Hirdetnetek kell mindenkinek erővel és bátran a megélt Evangéliumot! Szavatokban a Szentlélek ereje lesz, aki betölt titeket és a bölcsesség fénye, melyet Égi Édesanyátok ad nektek!”**

(a Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1979. 01. 28.)

Kedves Testvéreim, ki-ki saját maga, esetleg imacsoportjával közösen olvasa, vizsgálja meg, ami jó tartsa meg, ami kivetnivaló, mellőzze, talán egy picit hosszúra sikerült, még így is nagyon hiányos. Az elérhetőségem: vonalas telefonon: 0267 358 450, mobilon 0755 029 753 Orange, külföldről a 040, elébe kell tenni, az e-mailt csak kivételes esetben adom meg, mert sajnós, egy gépet már „tönkretették” a vírusok. Előre jelzem, lelkületem „modern remetetípus”, vagyis a szükséges el-útbaigazítások után ki-ki önállóan kell, hogy járja saját lelki útját, közösségével. Kapcsolattartás csak a szükséges keretek között, imatalálkozók, lelkigyakorlatok, kivételes esetek, túlzások nélkül!

Mintegy bátorításként: Boldog lehet az olyan munkás is, akit Ura az utolsó órában hív meg szólásában, de ettől függetlenül, az első között kapja meg a teljes „**napszamos jutalmát!**”

Áldjon meg mindannyiunkat a Mindenható Isten, a Szűzanya Szeplőtelen Szíve által az Atya + a Fiú + és a Szentlélek + ! Ámen.

Gyertyaszentelő Boldogasszony előestéje, a hónap első szombatján. 2014. 02. 01.

A Máriás Papi Mozgalom Háromszék-i felelőse, kis testvéretek, Zakariás Imre. Áve Mária!

A r ó z s a f ü z é r

A nyolc boldogság rózsafüzére

Ez a rózsafüzér Jézus szavait idézi, melyekben hitünk sarkalatos pontjait ismertette velünk. A nyolc boldogság lényegéről elmélkedhetünk segítségével.

A hagyományos rózsafüzér segítségével is imádkozható – értelemszerűen.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki azt mondta: Boldog vagy Tamás, mert láttál és hittél, de boldogabbak, akik nem látnak, és mégis hisznek,
2. aki azt mondta: Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak,
3. aki azt mondta: Aki hisz, üdvözülni, s aki nem hisz az elkárhozik,

Nyolcad: Miatyánk... Üdvözlégy(8-szor)... Dicsőség...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki azt mondta: Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa,
2. aki azt mondta: Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld,
3. aki azt mondta: Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalás találnak,
4. aki azt mondta: Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot, mert ők kielégítést nyernek,
5. aki azt mondta: Boldogok az irgalmasok, mert majd öneik is irgalmaznak,
6. aki azt mondta: Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meg fogják látni az Istent,
7. aki azt mondta: Boldogok a békeeszesek, mert ők Isten fiainak hivatnak,
8. aki azt mondta: Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa,

Befejezés:

Mennyei teremtő szent Atyánk, hálat adunk neked mindenért, és kérünk, gondviselő hatalmad által add meg nekünk szent kegyelmedet, hogy a Szentlélek közreműködésével életünk a Szűzanya öröme és Szent Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus dicsőségére váljon! Ámen.

Lejegyezte: Antal Péter

Olvassátok a Szentírást!

„Drága gyermekek! Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok, hogy imátok visszfénye hatással legyen azokra, akikkel találkoztatok. Tegyétek látható helyre a Szentírást családjaitokban és olvassátok, hogy a béke szavai fakadjanak szívetekben. Gyermekeim, veletek és értetek imádkozom, hogy napról napra nyitottabbak legyetek Isten akaratára. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.” (Medjugorje, 2014. 01. 25.)

Van egy anekdota, amely arról szól, hogy egy nap a bölcs öreg rabbihoz odalépett felnőtt fia. „Atyám” – mondta a rabbinak – „elolvastam a teljes Bibliát. Meggyőződtem arról, hogy mindez hazugság.” A rabbi ránézett, kezébe vette a Bibliát és a következőt mondta a fiának: „Gondold meg még egyszer, fiacskám. Hátba mégis mind igaz...”

Az igazságot nem tudja kisebbíteni sem azok száma, akik hisznek benne, sem azoké, akik nem. Az igazság mindig igazság marad, nem veszíti el értékét. Nem függ a számoktól, sem a statisztikáktól. Az igazság nem veszítheti el értékét, mi azonban elveszíthetjük azt, ha elzárkózunk előle. Az igazság, mely ez esetben a Biblia, vagyis Isten Igéje döntésre hív bennünket. Isten hív és válaszunkra vár. A Biblia igazsága nem értelmi igazság, amely csak értelmünket érinti. A mi hitünk igazsága egy személy. Jézus Krisztusnak hívják. A vele való találkozás, az igazsággal, a fényvel és az élettel való találkozás.

Isten Igéje mindig egyesektől elfogadott, másoktól elutasított volt. Ez a sorsa Isten Igéjének, ahogyan Jézus Krisztus sorsa is ez volt. És így van a Szűzanya medjugorjei üzeneteivel is. Vannak, akik vitatják a Szűzanya jelenéseit, és vannak olyanok is, akik teljes szívükkel a Szűzanya valóságos jelenléte mellett állnak, megélve hívását, életté váltva édesanyjai szavait. A Szűzanya senkit sem akar meggyőzni, hanem magát ajándékozza nekünk, így hív arra az útra, amely az életbe vezet. Ő ugyanezen az úton járt, és azt szeretné, hogy mi is ezt az utat válasszuk, felfedezve és teljesítve Isten akaratát életünkben. Nem hagy magunkra bennünket, hanem együtt jár, együtt él velünk, velünk és értünk imádkozik, hogy megnyíljunk Isten akaratára. Ha megnyílunk Isten akaratára és megtesszük azt, sokkal inkább Jézuséi leszünk. Jézus világosan megmondja: „Aki Isten akaratát cselekszi, az az én testvérem, nővérem és anyám.” (Mk 3,35)

Az egyszer kimondott és kinyilatkoztatott Isten Igéje aktuális marad minden időkre. Isten Jézusban fedte fel és nyilatkoztatta ki magát számunkra. Az Úr az Igében nyilatkozik meg és adja önmagát, szavával megvilágosít és

átalakít, szava által szabaddá tesz és vezet, megvizsgál és vádol, figyelmeztet, vigasztal és megment.

A Szűzanya semmi mást nem szeretne, mint Jézushoz vezetni bennünket. Kitaróan és állhatatosan ismétli üzeneteit. Jól tudja, hogy a Szentírásban, vagyis Isten Igéjében Istent a maga teljességében fedezhetjük fel és találkozhatunk vele. Isten Igéje maga Isten. Amikor kimondja igéjét, önmagát mondja ki, és ajándékozza.

Összefüggés áll fenn Isten Igéjének elhagyása és a hit elvesztése között. Isten Igéjének elhanyagolásából fakad a testvéri és emberi kapcsolatok elhagyása is.

Imádkozni azt jelenti, van Istennel való találkozásból fakadó tapasztalatom, a Szentírás pedig a találkozások története. A Szentírásban nem csak az imádság szép példáit találjuk, hanem az egész Szentírás imádsággá válik, ha miután meghallgattuk vagy elolvastuk Isten Igéjét, engedjük, hogy hasson ránk és a sajátunkká legyenek, azok az érzések, amelyeket a szöveg sugallt, így alakulva bennünk dicséretté, hálává, kéréssé, bizalommá, bűnbánattá és áldássá.

Szent Ágoston mondta: „*Ha az ima szöveg, imádkoztatok; ha sóhaj, sóhajtoztatok; ha hálaadás, legyetek örömteliek; ha a remény szavai, reméljete; ha pedig félelmet kelt, akkor féljete.*” Az imádság legjobb kézikönyve az Isten Igéje.

A Szentírás imánk legbiztosabb alapja, amely által Istenhez jövünk, felfedezve életünkre vonatkozó akaratát.

Imádság

Szűz Mária, aki szívedben forgattad és táplálkoztál a szavakból és történekekből, taníts meg bennünket figyelni és szívünkben észrevenni a Szentlélek indítatásait. Csend Édesanyja, taníts meg minket hallgatni, hogy szívünkben felfedezzük az Isten utáni vágyat, amely egyedül képes betölteni ürességeinket és gyógyítani sebeinket. Szűz Mária vezess el bennünket lelki életünk mélységeibe, hogy megszabaduljunk a langyos és felszínes keresztény élettől. Vond szívünket szívedre, hogy tőled tanuljunk imádkozni, hinni és Isten akaratát teljesíteni. Ámen.

*fra Ljubo Kurtović
fordította: Sarnyai Andrea*